

DE STER

November 1974

74e Jaargang – Nummer 11

HET GEZIN – EEN ZEGEN GODS

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen beoogt de volmaking der heiligen en de vereniging en verhoging van het gezin van onze Vader in de hemel.

De Here heeft gezegd dat in de verordeningen van het Melchizedekse Priesterschap de „macht der goddelijkheid“ wordt geopenbaard. (LV 84 : 20.) Aldus bekleed met het heilige Priesterschap van God en daartoe gemachtigd door de Here staat een man aan het hoofd van zijn gezin. Door zijn rechtvaardig leiderschap kan de goddelijke macht in zijn huis blijken. Deze heilige verplichting en dit heilig rentmeesterschap deelt hij met zijn vrouw, zijn hulpe die hem gelijkwaardig is. Als medewerker van onze hemelse Vader ervaren zij de vreugde van de schepping als hun gezin wordt gezegend met kinderen en hun familiekring wordt vergroot.

Een vrouw en moeder inspireert haar gezin en echtgenoot en eert hem in zijn goddelijke roeping als gezinshoofd. President Hugh B. Brown heeft de vrouwen van de Kerk voorgehouden: „U kunt God niet beter eren en verheerlijken dan door Zijn zonen terzijde te staan tijdens de moeilijke weg opwaarts.

Hiervoor zijn geduld, toegankelijkheid, verdraagzaamheid en andere typisch vrouwelijke deugden nodig.“ (Hugh B. Brown, „The Exalted Sphere of Woman, Relief Society Magazine van december 1965, p. 887.)

Een echtgenoot en vader streeft ernaar grootmoedig en getrouw te zijn in het dragen van zijn verantwoordelijkheid, door zijn kinderen juiste beginselen te leren door voorschrift en voorbeeld. De Here heeft ons gezegend met ons gezin opdat we onze eeuwige verwantschap met Hem kunnen behouden. Laten we ons bewust zijn van het belang van deze goddelijke zegen en alles doen wat we kunnen om deze taak te vervullen. Moge de Geest des Heren met ons zijn in ons gezin, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

*President Rex. D. Pinegar
Van de Eerste Raad van Zeventig.*

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

November 1974
74e Jaargang — Nummer 11

Eerste Presidium:
Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:
Ezra Taft Benson
Mark E. Petersen
Delbert L. Stapley
LeGrand Richards
Hugh B. Brown
Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie
L. Tom Perry

Adviseurs
J. Thomas Fyans,
John E. Carr
Doyle L. Green
Daniel H. Ludlow, Verl F. Scott

Redactie
Larry Hiller;
Carol Larsen
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042
2502 Utrecht

Correspondent Hollandse Ring
C. J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 Rotterdam

Correspondente Nederlandse Zending
I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen
DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijs f 8,— per half jaar, f 15,— per jaar.
Gironummer 240815 t.n.v.
Nederlandse Zending
Waldecklaan 3, Hilversum
Voor leden van de Hollandse Ring:
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingen.

Druk
Paul Giese KG, Offenbach a. d. Main
West-Duitsland

© 1974 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, Salt Lake City, VS.

Inhoudsopgave

Het gezin — een zegen Gods	442
„Gaat heen in de gehele wereld”, president Spencer W. Kimball	444
Mormoons dagboek, Hugh B. Brown	447
Uitzonderlijke verhalen uit het leven van onze apostelen, Leon R. Hartshorn (samengesteld door)	450
Het werk van een diaken, Vaughn J. Featherstone	454
Het werk van een leraar, H. Burke Peterson	456
Het werk van een priester, Victor L. Brown	458
„Ja, jullie zijn oud genoeg, meisjes.” Ardeth G. Kapp	460
Klim in je stamboom, Elizabeth Nichols	462
Vraag en Antwoord, Robert Backman	463
God voorverordineert Zijn profeten en Zijn volk, Bruce R. McConkie	465
Al het volk zegge „Amen”, Mark E. Petersen	468
Gerechtigheid en genade, James A. Cullimore	472
Het huwelijk dat stand houdt, Gordon B. Hinckley	475
Beantwoorden aan onze roeping, Neal A. Maxwell	479
DE kleine STER	
De eerste grote stap, Mary Joyce Capps	81
Wees standvastig in je geloof	84
Het lied van Peter	85
Gezinsgebed	84
Plaatsjespuzzel	88
Twee zoutmeren, Nancy M. Armstrong en Dick Brown	86

„Gaathen in de gehele wereld”

DOOR PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL

In een openbaring aan de profeet Joseph Smith heeft de Here gezegd: „En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders!” (LV 18 : 15.)

Als er geen bekeerlingen waren zou de Kerk ineen-schrompelen en verloren gaan. Maar de voornaamste reden voor het zendingswerk is toch wel de wereld de gelegenheid geven het Evangelie te aanvaarden. De Schriften staan vol van geboden en beloften, roepingen en beloningen met betrekking tot het prediken van het Evangelie. Ik gebruik het woord „geboden” met opzet omdat blijkt dat er een dwingende richtlijn is waar wij niet onderuit kunnen, noch als eenling, noch gezamenlijk.

Ik vraag u, wat zou de Here hebben bedoeld toen Hij Zijn twaalf apostelen meenam naar de top van de Olijfberg en zei: „... En gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde.” (Hand. 1 : 8.) Dit waren Zijn laatste woorden op aarde voordat Hij Zich naar Zijn hemelse woning begaf.

Wat wordt bedoeld met „het uiterste der aarde”? Het gebied dat de apostelen kenden had Hij al bestreken. Waren het de mensen in Judea? Of die in Samaria? Of de paar miljoen in het Nabije Oosten? Waar bevond zich „het uiterste der aarde”? Bedoelde Hij de mil-

joenen in wat nu Amerika is? Bedoelde Hij ook de honderdduizenden of miljoenen in Griekenland, Italië, en andere landen rond de Middellandse Zee, de inwoners van Midden Europa? Wat zou Hij nu hebben bedoeld? Alle mensen in heel de wereld misschien en ook de geesten die nadien naar de aarde moesten komen? Hebben wij Zijn woorden en de bedoeling daarvan verkeerd opgevat? Hoe kunnen we tevreden zijn met 100.000 bekeerlingen op de vier miljard mensen op de aarde die het Evangelie nodig hebben?

Na Zijn kruisiging kwamen de elf apostelen bijeen op een berg in Galilea en de Heiland kwam tot hen en zei: „... Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Gaat dan henen, onderwijst *al de volken*, dezelve dopende in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb. En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen.” (Mt. 28 : 18-20.)

Toen de Here in 1830 Parley P. Pratt, Oliver Cowdery, Peter Whitmer en Ziba Peterson naar de Lamaniëten zond, voegde Hij daaraan nog toe: „... Ik Zelf zal met hen gaan en in hun midden zijn; en Ik ben hun Voorspraak bij de Vader, en niets zal hen overweldigen.” (LV 32 : 3.) Zou Hij echt alle toen bestaande volken hebben bedoeld?

En toen Hij zei: „En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld,” (Mt. 28 : 20), zou Hij dan daaronder verstaan hebben alle volken die tot die tijd zouden ontstaan? En toen Hij hen oproeg henen te gaan, zou Hij toen volgens u Zich hebben afgevraagd of dat wel uitvoerbaar was? Hij stelde ons gerust. Hij had de macht. Hij zei: „Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde . . . en . . . Ik ben met ulieden al de dagen . . .”

En ook volgens het verslag van Markus van de gebeurtenissen na de opstanding, berispte Hij degenen die twijfelden over zijn opstanding, en gebied hun: „... Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen.” (Mk. 16 : 15.) Dat was kort voor Pinksteren. Zou Hij volgens u Egypte en Palestina en Griekenland bedoeld hebben? Bedoelde Hij volgens u de wereld van het jaar 33, of die van 1970, 1980, 1990? Wat hielden Zijn woorden „de gehele wereld” in en wat bedoelde Hij met „alle creaturen”?

Lukas verhaalt het gebeuren zo: dat „... gepredikt worden bekering en vergeving der zonden, onder alle volken, beginnende van Jeruzalem.” (Luk. 24 : 47.)

Alweer, Zijn laatste gebod. Ongetwijfeld ligt er diepe betekenis in deze woorden! Er bestond een alomvattende behoefte en daar moest een alomvattend bevel toe gegeven worden.

Ik herinner me dat de wereld die Mozes zag erg groot was. „... En Mozes zag de wereld en al haar einden, en alle mensenkinderen die worden en werden ge-

schapen ..." (Moz. 1 : 8.) Ik ben er vast van overtuigd dat de Here te dien tijde wist waar de mensen zouden wonen en de streken waar vaste woonplaats zou worden gekozen. En dat hij ook reeds Zijn mensen kende die deze wereld zouden bezitten.

Mozes was nog steeds diep onder de indruk van de grootheid van Zijn woorden en heerlijkheid, toen de Here hem nog meer liet zien.

„En het geschiedde dat . . . Mozes toezag en de aarde aanschouwde, ja, de gehele aarde; en er was geen deeltje dat hij niet aanschouwde, het onderscheidende door de Geest Gods.

„ . . . en hun aantal was groot, ontelbaar als het zand dat aan de oever der zee is.

„En hij zag vele landen; en ieder land werd aarde genoemd, en er waren inwoners op de ganse aarde.“ (Moz. 1 : 27-29.)

Bedenk ook dat de profeet Henoeh de geesten zag die God had geschapen. (Moz. 6 : 36.) Deze profeten zagen met eigen ogen de talrijke geesten en alle scheppingen. Mij dunkt dat de Here Zijn woorden zorgzuldig had gekozen toen Hij zei: „alle volken“, „alle landen“, „het uiterste der aarde“, „iedere tong“, „alle mensen“, „iedere ziel“, „de gehele wereld“, „vele landen“.

Vast en zeker hebben deze woorden betekenis!

Ongetwijfeld zijn Zijn schapen niet alleen de duizenden in Zijn directe omgeving, met wie Hij dagelijks in contact kwam. Een alomvattend gezin! Een alomvattende opdracht!

Ik betwijfel of we alles doen wat we kunnen. Zijn we tevreden over onze aanpak van het onderwijs over de hele wereld? We prediken het Evangelie nu 144 jaar. Zijn we erop voorbereid onze strijd te verlengen? Onze blik te veruimen?

Denk eraan dat God onze bondgenoot is. Hij is onze commandant. Hij maakte de plannen. Hij gaf de opdracht. Denk nog eens aan de woorden van Nefi die we erg veel aanhalen: „En ik, Nephi, zeide tot mijn vader: Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.“ (1 Ne. 3 : 7.) Als ik die tekst lees denk ik aan de talrijke volken die nog niet zijn benaderd. Ik weet dat er hindernissen zijn. Ik weet hoe moeilijk het is, omdat we al pogingen in het werk hebben gesteld. De Here wist vast en zeker wat Hij deed toen Hij dit gebod gaf. En net als Nefi kunnen we zeggen: „Want mijn volle verlangen is, de mensen te bewegen tot de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jakob te komen, ten einde te worden gered.“ (1 Ne. 6 : 4.)

Als ik de kerkgeschiedenis lees sta ik verbaasd over de moed van de broeders van het eerste uur bij hun uitgaan in de wereld. Zij wisten blijkbaar hoe het moest.

Onder smaad en ontbering gingen ze uit en openden ze deuren die klem waren gaan zitten, en waarvan er veel helemaal gesloten waren. Ik kan me herinneren dat deze mannen zonder vrees het Evangelie onderwezen onder de Indianen, in de buurt van nederzettingen, voordat de Kerk volledig was gesticht. Al in 1837 waren de Twaalfen in Engeland om de strijd aan de binden met satan, in 1844 in Tahiti, in 1951 in Australië, in IJsland in 1853, in Italië in 1850, evenals in Zwitserland, Duitsland, Tonga, Turkije, Mexico, Japan, Tsjecho-Slowakije, China, Samoa, Nieuw Zeeland, Zuid Amerika, Frankrijk en Hawaii. En als u kijkt naar de vooruitgang die we in sommige landen hebben geboekt in vergelijking met de naburige landen, staan wij verbaasd. Veel van dat eerste predikingswerk werd verricht ten tijde dat de leiders door het Rotsgebergte naar Utah trokken en hun akkers bebouwden en een nieuw leven begonnen. In feite zit het hem in het geloof, in een zeer groot geloof.

Ik zal nu spreken over de uitbreiding die nodig is, en die volgens mij haalbaar is. Nogmaals, de Here heeft gezegd: „Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.“ (Mt. 28 : 18.)

De Here heeft Thomas B. Marsh en Joseph en Sidney en Hyrum macht gegeven „de sleutelen . . . te dragen“ van het koninkrijk en dat zij de dienstknechten zouden zijn die „de deur van het koninkrijk [konden] ontsluiten.“ (LV 112 : 16, 17.)

Tot deze onverschrokken leiders kwam het gebod: „ . . . en in welke plaats gij ook Mijn naam zult verkondigen, zal er voor u een weg tot welslagen worden gebaad, opdat zij Mijn woord mogen ontvangen.“ (LV 112 : 19.)

Om de een of andere reden denk ik, broeders, dat als wij alles gedaan hebben wat in onze macht ligt, de Here een manier zal vinden om deuren te openen. Dat geloof ik stellig. Maar ik kan geen reden bedenken waarom de Here deuren zou openen als wij niet klaar zijn erdoor binnen te gaan.

Ik ben van mening dat wij mannen hebben die de apostelen kunnen bijstaan deze deuren te openen — staatsieden, bekwaam en betrouwbaar — maar alleen als wij ervoor klaar zijn.

Er zijn vandaag de dag 17.500 zendelingen. We kunnen er nog meer uitzuren. Nog veel meer. In 1973 bezochten 8.900 zendelingen het zendelingenhuis.

Volgens mij was het John Taylor die heeft gezegd: „God zal ons verantwoordelijk stellen voor de mensen die we zouden hebben kunnen redden, als we onze plicht hadden vervuld.“

Als ik vraag om zendelingen, vraag ik niet om halfbakken zendelingen of geestelijk gestoorde zendelingen, of zendelingen zonder getuigenis of onzedelijke zendelingen. Het is mijn wens dat we in iedere gemeente en wijk in de wereld eerder beginnen en onze zende-

lingen beter voorbereiden. Dat is een nieuwe taak – dat de jongelui zullen inzien dat het een groot voorrecht is om u zending te gaan en dat ze lichamenlijk, verstandelijk en geestelijk gezond moeten zijn, en dat „de Here . . . niet met de geringste mate van toelating de zonde [kan] aanschouwen.“ (LV 1:31.)

Ik vraag om zendingen die nauwgezet de leer van de Kerk is bijgebracht en die zijn opgeleid door het gezin en de organisaties van de Kerk, en die bezielde op zending gaan. Ik vraag om betere interviews, diepgaander interviews, interviews waarin meer sympathie en begrip tot uiting komt, maar vooral dat we de toekomstige zendingen veel beter, veel eerder en veel langer opleiden, zodat ieder met grote vreugde naar zijn zending uitziet.

Niet dat ik er veel invloed op heb gehad, maar toen ik in 1943 in de Raad der Twaalven kwam hadden we nog geen miljoen leden; nu zijn dat er 3.353.000. Toen hadden we 146 ringen en ongeveer 40 zendingsgebieden. Nu 633 ringen en 107 zendingsgebieden. We zijn gegroeid van 937.000 leden in 1943 tot 1.116.000 in 1959 en 3.300.000 in 1973. Dat betekent een toename van ongeveer 19% in de jaren tussen 1943 en 1959 en ongeveer 196% tussen 1959 en 1974. Dat is enorm.

Wellicht interesseert het u dat van de 17.564 zendingen per 30 maart, er 9.560 het Evangelie onderwijzen in het Engels. Dat is ongeveer 55% van alle zendingen, en dat speelt zich af in de Verenigde Staten en Canada, Groot Brittannië, Australië en Nieuw Zeeland, en op de Philippijnen. Ongeveer 8.000 zendingen leren de taal in de taalinstellingen van de zending. Deze zendingen, 45%, worden opgeleid op drie taalscholen – ongeveer 17%, of 3.000 in het Spaans, ongeveer 1.000 in het Duits, ongeveer 1.000 in het Japans, ongeveer 400 in het Frans en ongeveer 600 in het Portugees, en nog een aanzienlijk aantal in het Deens, Fins, Nederlands, Noors, Zweeds, Chinees, Italiaans, Koreaans, Thais, Samoaans, Afrikaans en in de taal van de Navajo's.

Ik vind het interessant dat er rekenaars zijn die ons voorhouden dat er in het jaar 33 n. Chr., toen de Heiland zelf zo sterk het accent legde op „alle natie, geslacht, tong en taal“, mogelijk een kwart miljard (250.000.000) mensen op aarde leefde.

Achtthonderd jaar later, toen via Joseph Smith het gebod kwam de wereld het Evangelie te prediken waren er volgens onze deskundigen een miljard (1.000.000.000) mensen, ongeveer vier maal zoveel als in de tijd van Christus. En nu, nu we het uitdrukkelijk gebod doen herleven het Evangelie over de aarde te verbreiden, wordt geschat dat er ongeveer drie en een half miljard (3.500.000.000) mensen zijn.

Dikwijls wordt de vraag gesteld: „Moet iedere jongen op zending?“ Het antwoord is door de Here gegeven en luidt: „Ja.“ Iedere jongen moet op zending. Hij zei:

„Zendt de ouderlingen Mijner kerk uit naar de natien, die verre zijn, (Hij zei ouderlingen. Wij hebben gesproken over ouderlingen.) en naar de eilanden der zee; zendt hen uit naar vreemde landen, roept tot alle natien, eerst tot de niet-Joden, en dan tot de Joden.“ (LV 133:8.) Hij heeft geen beperking gesteld.

Wij zijn ons ervan bewust, dat hoewel alle mannen eigenlijk klaar hadden moeten zijn het Evangelie in den vreemde te verkondigen, dat niet met allen het geval is. Veel te veel jongens bereiken de zendingenleeftijd onvoorbereid voor een zending, en die moeten dan ook niet worden uitgestuurd. Maar ze moeten allen worden voorbereid. Er zijn er die lichamenlijk niet in staat zijn op zending te gaan. Veel te veel zijn er die er emotioneel, mentaal en moreel niet tegen opgewassen zijn, omdat ze niet rein en niet in overeenstemming met de geest van het zendingswerk hebben geleefd. Ze zouden moeten zijn voorbereid. Móéten! Maar ze hebben zich niet aan de wetten gehouden. Daarom moeten ze wellicht uit hun ambt ontheven worden, en daarmee in verband staat een van onze grootste taken: deze jongens waardig te laten blijven. Wat we willen zeggen is dat iedere waardige man die daartoe in staat is het kruis op de schouders moet nemen. Wat een leger zouden we dan hebben om te onderrichten over Christus en Zijn kruisiging! Inderdaad, ze moeten worden voorbereid, en een spaarduit hebben voor hun zending, altijd blij van harte in het dienen.

De Here zegt: „En dat iedere man met gerechtigheid te werk zal gaan, zijn lendenen met getrouwheid omgorden, en een stem ter waarschuwing tot de bewoners der aarde verheffen, en zowel door woord als door vlucht verkondigen, dat er verwoesting over de goddelozen zal komen.“ (LV 63:37.) Let wel: Hij zegt *iedere man*, maar wij moeten te weten zien te komen hoe we „iedere man“ kunnen voorbereiden.

Nu een jaar geleden was ik in Japan en Korea, en toen ik de vele fijne jongens zag die lid waren van de Kerk en leiding gaven aan haar organisaties, stelde ik mij voor wat er allemaal zou staan te gebeuren als er duizenden mannen ter plaatse voorbereid zouden zijn, sterk genoeg, en ernaar uitzien om in den vreemde te gaan. En toen ik daarna in Mexico was, stelde ik mij voor dat de Mexicaanse en Latijns Amerikaanse jongens in groten getale eraan werkten om in aanmerking te komen voor zendingswerk in hun eigen land en daarna in een ander land, totdat het leger van zendingen van de Here de aarde bedekken zou zoals de wateren de bodem der zee.

In alle landen waar ik ooit ben geweest heb ik intelligente en zich onderscheidende mensen gezien die in hun land leiding geven, en ik kan me ook een groot aantal mensen herinneren dat vreugde beleefde aan wat het Evangelie hun bood. Als we zover zijn dat het

(Wordt vervolgd op blz 478)

MORMOONS DAGBOEK

In het hart van iedere heilige der laatste dagen staat geschreven wat je zo iedere dag meemaakt als je het Evangelie naleeft. Dat gaat voor iedereen op. Vertel andere leden van de Kerk over wat u heeft meegeemaakt dat u versterkt heeft: gebeds-

verhoring, de inspiratie van het u liefhebbend gezin, de u liefhebbende vrienden, het Priesterschap en de hulporganisaties van de Kerk. Zend uw verhaal aan de redactie van De Ster, postbus 13042, Utrecht.
Wilt u onze gestelijke leider zijn?

We gingen naar Cambridge en zagen door heel de stad anti-mormoonse leuzen, omdat het gerucht verspreid was dat de mormonen weer terug zouden komen. Er waren grappige slogans bij, maar ook hartverscheurende.

We vonden een huis waar we konden logeren en broeder Downs was me behulpzaam met het klaarmaken van enkele brochures en schreef er mijn naam en adres op. Hij zei me waar ik moest beginnen met langs de deuren gaan, en toen hij de volgende morgen was weggegaan, begon ik. De hele ochtend ging ik langs de deuren; nergens een vriendelijke lach, laat staan een gesprek over het Evangelie.

Negen van de tien mensen die de deur open deden, sloegen haar voor mijn neus weer dicht. Tussen de middag kwam ik wat teleurgesteld thuis, maar 's middags ging ik weer en maakte hetzelfde mee. De volgende dag was het zaterdag en ik dacht bij mezelf dat ik in drie dagen toch minstens één gesprek over het Evangelie zou moeten kunnen voeren, dus ging ik ook zaterdagochtend op pad. Maar weer precies hetzelfde, en ik dacht dat de Here vast een fout had gemaakt.

Ik zei: „Vader, bent u daar?” En Hij antwoordde: „Ik ben hier,” maar Hij zei me niet me om te draaien en te gaan slapen. Ik ging die zaterdag tot het middaguur langs de deuren en ging weer terug naar mijn kamer. Ik dacht dat de Here toch beter had moeten weten dan mij hier naar toe te sturen. Ik voelde me erg hulpeloos en eenzaam. Binnen een straal van 190 km. was niet één andere heilige der laatste dagen.

Toen ik bij de kleine open haard zat om een beetje warm te worden en zat te peinsen over de dwaasheid van de Here me hier naartoe te sturen, werd er op de deur geklopt.

Een zendingservaring

DOOR OUDERLING HUGH B. BROWN, VAN DE RAAD DER TWAALVEN

In 1904, ik was toen 21, werd ik op zending geroepen naar Engeland, en mijn moeder ging met me mee naar het station om afscheid te nemen. Vlak voordat de trein vertrok zei ze: „Hugh, weet je nog dat, toen je klein was, je vaak nachtmerries had? Je werd 's nachts wakker er riep me dan in de andere kamer: 'Moeder, moeder, ben je daar?' En dan antwoordde ik: 'Ja jongen, ik ben hier. Alles gaat goed. Draai je maar om en ga maar slapen.'”

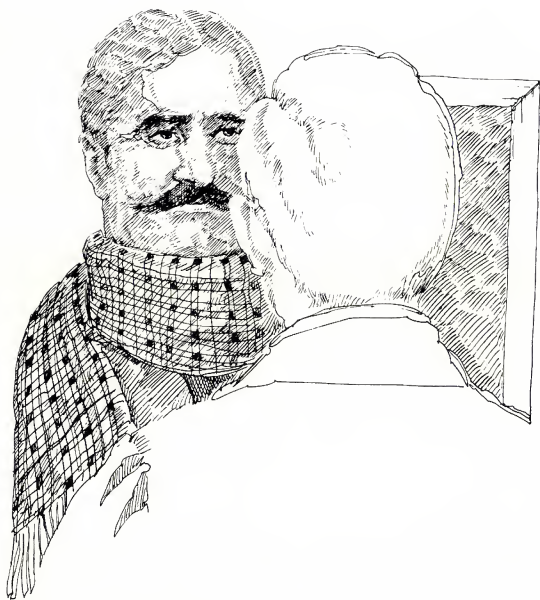
Toen zei ze: „Dat deed je steeds; je ging gelijk slapen en er was niets meer aan de hand. Nu ga je bijna 16.000 km. van huis. Je zult me kunnen roepen, maar ik zal je niet kunnen horen. Het zal moeilijk zijn, en bij klaarlichte dag zal je nachtmerries hebben. Je zult ook geplaagd worden door zorgen en problemen. Maar wat ik je duidelijk wil maken is dat hoewel ik je niet zal kunnen horen, er iemand is die dat wel kan. En als je roept met het vertrouwen dat je als kleine jongen had, als je zult roepen en zeggen: „Vader, bent U daar?” dan, jongen, beloof ik je dat Hij je zal antwoorden. Zijn stem zal je dan wel niet horen, je zult Hem wel niet zien, maar Hij zal antwoorden en jij zult je op je gemak voelen doordat je weet dat Hij er is en dat

Hij Zich om je bekommert. En, figuurlijk gesproken, kun jij je om draaien en gaan slapen, wat er ook aan de hand mag zijn.”

Toen ik in Salt Lake City kwam om voor mijn zending aangesteld te worden, was ik bepaald geen Adonis. Ik had kromme benen van het vele paardrijden. Ik had sproeten van de zon, en mijn haar was wit.

Volgens mij is er nooit iemand op zending gegaan van wie zo weinig kon worden verwacht.

Toen ik zes weken later aankwam in het Britse zendingsveld werd ik naar Norwich gezonden. Toen ik daar aankwam zei de districts-president mij: „Broeder Brown, u moet naar Cambridge gaan. Broeder Downs gaat met u mee. Hij is 45 jaar, en hij heeft toestemming om de dag nadat u aankomt naar Parijs te gaan, zodat u in Cambridge alleen zult zijn. Ik denk broeder Brown,” ging hij verder, „dat u er wel prijs op zult stellen te weten dat de laatste zendelingen die in Cambridge waren, met de geweerloop in hun rug verdreven zijn en te horen kregen dat de eerstvolgende zendeling die de stad zou betreden direct zou worden neergeschoten. Broeder Brown, die zendeling bent u.”

Mijn hospita deed open en ik hoorde een mannenstem zeggen: „Woont hier een zekere ouderling Brown?“ Ik dacht bij mezelf o, nee, nu ben ik erbij. Ze antwoordde: „Ja meneer, hij zit in de voorkamer. Komt u binnen.“

Hij kwam binnen en had een brochure in zijn hand. Hij keek me ongelovig aan en zei: „Bent u ouderling Brown?“ Dat kon ik niet ontkennen. Hij zei: „Heeft u dit onder mijn deur geschoven?“

Ik zei: „Inderdaad.“

Hij zei. „Ouderling Brown, afgelopen zondag hebben 17 gezinnen de Kerk van Engeland de rug toegekeerd. Het zijn allemaal grote gezinnen, en omdat ik een groot huis heb met een zeer grote kamer, is de hele groep bij mij thuis gekomen – allen tot die dag leden van de Kerk van Engeland. We hebben samen gebeden en we hebben afgesproken de hele week te bidden dat God ons een nieuwe geestelijke leider zou zenden.“

Toen zei hij: „Toen ik van avond thuiskwam dacht ik dat de Here ons bidden niet had verhoord. Ik was terneergeslagen totdat ik mijn deur open deed en deze brochure op de vloer vond. Toen ik hem had gelezen wist ik dat de Here onze gebeden had verhoord. Nu ben ik hier om te vragen of u morgen wilt komen om onze nieuwe geestelijke leider te zijn.“ Ik was nog geen drie dagen in het zendingsveld. Ik had in het zendingsveld nog niet één vergadering bijgewoond. Niemand kon hulpelozer zijn dan ik, en toch vroeg de man: „Wilt u onze geestelijke leider zijn?“

Ik wist niet wat een geestelijke leider was, maar ik deed wat iedere ouderling onder deze omstandigheden zou doen. Ik haalde diep adem, rechte mijn rug, en zei: „Zeker wel, ik zal er zijn.“

Hij bedankte me en ging weg, en ik was zo van streek dat ik niet eten kon. Ik riep de hospita en zei haar dat ik geen avondeten hoefde. Ik ging naar boven naar mijn kamer en wilde naar bed gaan. Ik knield naast mijn bed en voor het eerst in mijn leven sprak ik echt met God. Mij was geleerd te bidden, en ik had altijd mijn gebed gedaan, maar toen ik die avond naast mijn bed geknield lag, sprak ik echt met de Here. Ik vertelde Hem, hoe ik eraan toe was; ik vertelde Hem, dat deze mensen de Kerk van Engeland afvallig waren geworden om achter te waarheid te komen; dat ze ernaar hunkerden en dat ik niet klaar was ze die te geven. Ik vroeg Hem die last toch alstubielt van mijn schouders te nemen. Er kwam schijnbaar geen antwoord. Ik stond op, ging in bed liggen en lag een poosje rusteloos te woelen. Toen stond ik weer op en bad verder; de hele nacht door.

De volgende morgen ging ik naar beneden en zei de hospita dat ik die dag niet hoefde te ontbijten, en ik ging naar buiten, voor een wandeling over de campus van de Universiteit van Cambridge. Ik liep de hele morgen en zag jongelui die gelukkig waren en ik benijdde ze, net zoals ik altijd de koeien benijdde als ik op de heuvel de kudde hoedde en ze dan in volmaakte vrede zag herkauwen. In mijn ziel woedde een orkaan en die blijde jonge studenten wakkerden die nog aan. Rond het middaguur ging ik naar huis en zei de hospita dat ik niet hoefde te lunchen. Ik ging weer terug en liep nog meer, de hele middag. Ik weet nog dat ik een kleine wolk aan de hemel zag, en ik bad de Here die wolk zo groot te maken dat er zo'n noodweer zou losbarsten dat niemand naar de vergadering zou komen. Maar dat gebed werd niet verhoord. Die avond zat ik bij het

„Ik sprak drie kwartier. God hield middels mij een toespraak als ik nog nooit had gehoord . . . Ik was erg trots dat God naar mijn bidden had geluisterd.“

haardvuur na te denken en te bidden om hulp. Tenslotte stond ik om kwart voor zeven op en trok mijn dubbelgevoerde jas aan, en een paar nappa handschoenen, de eerste die ik ooit had gedragen. Ik nam een wandelstok die ik volgens opdracht had aangeschaft. Nog nooit eerder had ik er een gebruikt. Ik zette een hoge hoed op die ik ook nog nooit eerder had gedragen en ik sleepte mezelf voort naar het huis. De man die me de vorige avond was komen opzoeken zag me komen, maakte een diepe buiging en zei beleefd: „Komt u binnen, eerwaarde heer.“ Ik was doodsbenouwd.

Ik ging naar binnen en zag een groot aantal mensen bijeen in een erg grote kamer. Allen stonden op uit respect voor hun nieuwe herder. Ook dat maakte dat ik erg bang was. En tot dan wist ik totaal niet wat ik zou moeten doen.

Ik had me tevoren niet gerealiseerd dat ik zou moeten prediken en alleen bidden, en, zoals zou blijken ook alleen zingen. Ik zei: „Laten we ,O, mijn Vader' zingen.“ Men keek me niet begrijpend aan. Ze kenden het gezang blijkbaar niet. Maar ik zong het — een erg slechte solo. Toen blikte ik over de aanwezigen, met knikkende knieën, en zei: „Wilt u alstubielt neerknielen voor uw stoelen, voor het gebed?“ Dat was tenminste één manier om hun ogen niet op me gericht te weten.

Men knielde neer en ik bad. En voor de tweede maal in mijn leven sprak ik met God. Ik sprak met Hem zoals de ene man met de andere spreekt over belangrijke aangelegenheden. Ik hield Hem weer de situatie voor. Ik vertelde Hem dat deze mensen

bijeen waren gekomen om de waarheid te vernemen, en ik kan me nog herinneren dat ik zei: „O God, wilt U ze vanavond de waarheid leren; als ik daarbij behulpzaam kan zijn is alles wél. Maar alstubielt God, neem het van me over.“ Zodra ik begon te bidden vlood mijn angst en kommer en ik maakte me geen zorgen meer over wat zou staan te gebeuren. Toen we na het bidden overeind kwamen, droogden de meesten zich de ogen. Ik gaf nog een gezang ten beste en begon toen te spreken. Ik sprak drie kwartier. God hield middels mij een toespraak als ik nog nooit had gehoord, en die mensen hadden ook nooit iets dergelijks gehoord. Na de bijeenkomst dromden ze om me heen, en grepen mijn handen, en kusten die. Ik heb u al verteld dat ik mezelf naar dat huis moest voortslepen om die vergadering bij te wonen. Maar nu kan ik u vertellen, dat het mij toescheen of ik op de weg terug vleugels had. Ik voelde een triomf omdat God naar mijn bidden had geluisterd.

Binnen drie maanden waren alle mannen, vrouwen en kinderen die in de kamer aanwezig waren geweest, leden van de Kerk. Ze emigreerden naar Idaho, Utah en andere streken in Amerika. Zij hebben hun zonen en kleinzonen teruggestuurd op het zendingsveld, en een van de oudsten onder hen vertelde me onlangs in Salt Lake City dat hij wist dat het resultaat van die ene bijeenkomst was dat „meer dan 100.000 mensen middels geestverwanten die uitgegaan waren en de boodschap aan anderen uitdroegen de roep hadden beantwoord.“

Of ik weet dat God leeft? Daar ben ik meer zeker van dan van wat ook in mijn leven. Ik weet dat Hij mijn Vriend is, ik weet dat Hij er is en dat Hij naar me luistert als ik Hem roep. En, dat wetende, ken ik geen angst. ✕

BIJZONDERE VERHALEN UIT HET LEVEN VAN ONZE APOSTELN

SAMENGESTELD DOOR LEON R. HARTSHORN

MELVIN J. BALLARD

BIOGRAFISCHE SCHETS

Broeder Ballard werd op 9 februari 1873 te Logan in Utah geboren. Zijn vader heette Henry Ballard en zijn moeder Margaret McNeil Ballard.

De vader van broeder Ballard was meer dan negenendertig jaar als bisschop van de tweede wijk te Logan werkzaam.

In 1896 hield de Kerk een proefneming met het zendingswerk.

Broeder B. H. Roberts werd geroepen om langs de belangrijkste steden van de Verenigde Staten te reizen en daar te spreken. George D. Pyper, die een mooie tenorstem had, Melvin J. Ballard met zijn prachtige bariton en Edward P. Midgley de organist, werden geroepen om hem te vergezellen.

Broeder Ballard werd geroepen als president van de zending in de noordwestelijke staten, waarvan het hoofdkantoor in Portland in Oregon lag. Hij trad op 1 mei 1909 in zijn nieuwe functie.

Met toestemming van de compilerator overgenomen uit:

Exceptional Stories from the Lives of Our Apostles, bijeengebracht door Leon R. Hartshorn. Copyright: Deseret Book Company, 1973.

Tien jaar lang deed hij dienst als zendingspresident, totdat hij op 7 januari 1919 tot apostel geroepen werd. Hij werd geordend door president Heber J. Grant. Ten tijde dat hij geroepen werd, was hij vijfenveertig jaar.

In 1925 werd broeder Ballard op zending geroepen naar Zuid-Amerika.

Hij stierf op 30 juli 1939.

„Breng dat naar je vader“

Op 18 mei 1884 stond een rij leden voor de deur van bisschop Ballard's huis in Logan in Utah, terwijl hij voor de leden van zijn wijk tempelaanbevelingen uitschreef. Het was een warme, aangename dag en Ellen, de negenjarige dochter van Henry zat met vriendinnetjes buiten op het trottoir te keuvelen, toen twee heren op leeftijd midden op straat aan kwamen lopen. Een van de mannen riep: „Kom eens hier, meisje.“ Daar Ellen aarzelde wees de vreemdeling naar haar en zei: „Ik bedoel jou.“ Terwijl hij haar een nieuwsblad in haar handen gaf, zei hij: „Breng dat naar je vader. Geef hem aan niemand anders. Ga vlug en verlies hem niet.“

Henry's vrouw, Margaret, neemt nu

het verhaal over. „Ellen kwam binnen en vroeg naar haar vader. Ik vertelde haar, dat haar vader druk was tempelaanbevelingen te schrijven en vroeg haar de krant die zij in haar hand had aan mij te geven, dan kon ik hem aan mijn man geven. Ze zei: „Nee, want de man die mij de krant gaf, zei me hem alleen aan papa te geven.“ Ik liet het kind de krant naar haar vader brengen.

Henry doorzag de situatie snel. De krant was de *Newbury Weekly News* uit Engeland met een artikel „Wanderer's jottings from Thatcham churchyard (De zwerfer“, grafschriften van het kerkhof te Thatcham) — met namen en andere genealogische gegevens van ongeveer zestig bekende van Henry en zijn vader, die overleden waren. Wie had hem gebracht? Nadat hij Ellen snel ondervraagd had, snelde hij naar buiten, liep het blok rond om te zoeken en te informeren. In die dun bevolkte gemeenschap, waar alle inwoners elkaar kenden, had geen van de burens de twee vreemdelingen gezien. Ze werden nooit gevonden. Deze verdwijning van de boodschappers wekte op zich reeds de nodige verbazing, maar misschien nog meer indruk maakte de datum van het nieuwsblad — 15 mei 1884. In een tijdsperk ver voor de komst van het

luchttransport, toen de post er nog vele weken over deed van Engeland naar het westen van de Verenigde Staten, had deze krant de reis in drie dagen gedaan!

De volgende dag nam bisschop Ballard de krant mee en vertelde de feiten aan president Merrill, president van de tempel te Logan, die de conclusie trok: „Broeder, iemand aan de andere kant wil zielsgraag dat het werk voor hen wordt gedaan en zij wisten, dat u het zoudt doen, indien deze krant in uw handen kwam. U moet het werk doen, want u ontving de krant via boodschappers des Heren.“ Tot hun grote vreugde ontvingen de Ballards voor alle personen die hij genoteerd had in de tempel plaatsvervangend de doop en de endowment. „De zwerver“ heeft bij zijn leven nooit geweten wat voor een geweldig werk zijn zwerftochten in de vakantie te weeg hebben gebracht.

*„Hij nam mij in Zijn armen
en kuste mij“*

Ik geef u mijn getuigenis, dat ik weet, dat de Here leeft. Ik weet, dat Hij dit offer gebracht heeft en deze verzoening heeft gedaan. Hij heeft mij een voorproefje gegeven van deze dingen.

Ik herinner mij iets, dat ik twee jaar geleden meemaakte, en dat mijn ziel een getuigenis gaf van de waarachtigheid van Zijn dood, van Zijn kruisiging en Zijn opstanding, die ik nooit zal vergeten. Ik geef jullie, jongens en meisjes mijn getuigenis; niet met de bedoeling er prat op te gaan, maar met een dankbaar hart en met dankzegging in mijn ziel. Ik weet, dat Hij leeft en ik weet, dat de mensen door Hem hun zaligheid moeten vinden en dat wij dit gezegende offer niet stilzwiggend kunnen voorbijgaan, dat Hij ons heeft gegeven als het middel voor onze geestelijke groei om ons erop voor te bereiden tot Hem te komen en gerechtvaardigd te worden.

Ik deed in Fort Peck, een reservaat voor Indianen, een aantal van onze broeders zendingswerk onder deze mensen en zocht de Here om licht om een beslissing te kunnen nemen over bepaalde aangelegenheden met betrekking tot ons werk hier. Daarbij ontvingen wij een getuigenis van Hem, dat wat wij deden overeenkomstig Zijn wil was. Op een avond bevond ik mij in een nachtgezicht in de heilige tempel. Na een periode van gebed en vreugde werd mij medegedeeld, dat ik het voorrecht had een van de vertrekken binnen te mogen gaan om een heerlijk Wezen te ontmoeten en, terwijl ik door de deur binnenging, zag ik op een verhoogd podium het heerlijkste Wezen, dat mijn ogen ooit aanschouwd hadden, of waar ik ooit van had gedacht, dat Het in alle eeuwige werelden bestond. Terwijl ik naderbij trad om voorgesteld te worden, stond Hij op en trad mij met uitgestrekte armen tegemoet en Hij keek verblijd, toen Hij zachtjes mijn naam uitsprak. Al word ik een miljoen jaar oud, dan zal ik nooit die glimlach vergeten. Hij nam mij in Zijn armen en kuste mij, drukte mij aan Zijn boezem en zegende mij, tot het merg in mijn beenderen scheen te smelten! Toen Hij geëindigd was, knielde ik aan Zijn voeten en terwijl ik ze met mijn tranen en kussen nat maakte, zag ik het teken van de nagelen in de voeten van de Verlosser der wereld. Wat ik voelde in de tegenwoordigheid van Hem, die alle dingen in Zijn hand heeft, Zijn liefde, genegenheid en zegen te mogen hebben was zo iets geweldigs, dat indien ik ooit kan ontvangen, waar ik nu slechts een voorproefje van kreeg, ik alles wat ik ben, alles wat ik ooit hoop te zijn zou willen geven om te voelen, wat ik toen voelde.

„Zijn ruime hart brak bijna“

Er staat in de Schriften, dat God de wereld zo liefhad, dat Hij Zijn enig-

geboren Zoon gegeven heeft om voor de wereld te sterven, opdat een ieder, die in Hem gelooft en Zijn geboden onderhoudt gereed wordt. Maar dit offer kostte ons niet veel — al deze heerlijke rechten worden vrijelijk aan een ieder gegeven en ik herinner mij een uitspraak van een groot dichter, die ongeveer zo luidt: „In 's duivels kraam wordt alles verkocht. Eén ons goud voor elk ons bocht.“ (James Russell Lowell, 1819—1891, Amerikaans dichter, essayist en dramaturg, in *Vision of Sir Launfal.*)

De hemel wordt gratis weggegeven. Het is louter God, wat wij ontvangen op wat wij vragen. Terwijl wij niets geven voor deze verzoening en dit offer, heeft het desondanks iemand iets gekost en ik denk er graag over na, wat het onze Vader in de hemelen gekost heeft, ons Zijn geliefde Zoon te schenken, die waardige Zoon van onze Vader, die de wereld zo liefhad, dat Hij Zijn leven neerlegde om de wereld te verlossen, ons te redden en ons geestelijk te voeden, en tevens in dit leven te wandelen en ons erop voor te bereiden met Hem in de eeuwige werelden te verblijven.

Ik denk, als ik zo lees, hoe Abraham het offer bracht van zijn zoon Izak, dat onze Vader ons probeert te vertellen, wat het Hem gekost heeft, Zijn Zoon als een gave aan de wereld te schenken. U herinnert zich het wel, hoe de zoon van Abraham na lange jaren van wachten kwam en hoe zijn achtenswaardige vader Abraham hem van groter waarde beschouwde dan al zijn andere bezittingen. En toch werd aan Abraham temidden van zijn vreugde gezegd zijn enige zoon te nemen en hem als een offerande aan de Here te offeren. Hij deed het. Kunt u zich voorstellen, wat er bij die gelegenheid in het hart van Abraham omging? U heeft uw zoon net zo lief als Abraham de zijne; misschien niet eens zo, door Abrahams bijzondere omstandigheden, maar wat ging er volgens u in zijn hart om, toen hij op

weg ging, bij moeder Sara vandaan, en zij afscheid van haar namen? Wat ging er volgens u in zijn hart om, toen hij Izak afscheid van zijn moeder zag nemen om de reis van drie dagen te ondernemen naar de aangewezen plaats, waar het offer zou worden gebracht? Ik stel me zo voor dat dat het enige was, wat Abraham doen kon om zijn grote hartzeer niet te tonen bij dat afscheid, maar hij en zijn zoon stapten drie dagen voort naar de aangewezen plaats, terwijl Izak het „hout des brandoffers“ droeg, dat het offer zou verteren. De twee jongeren die hen vergezelden kregen de opdracht achter te blijven, toen Abraham en zijn zoon de heuvel begonnen te beklimmen.

Toen zei de jongen tot zijn vader: „Mijn vader!... zie het vuur en het hout; maar waar is het lam tot het brandoffer?“

Het moet Abraham door de ziel gesneden hebben zijn zoon vol vrouwen te horen zeggen: „U hebt het offer vergeten.“ Terwijl hij naar de jongeling, de zoon der belofte keek, kon de arme vader alleen zeggen: „God zal Zichzelf een lam ten brandoffer voorzien...“

Ze beklimmen de berg, verzamelden de stenen en legden er de takkewieden op. Toen werd Izak aan handen en voeten op het altaar gebonden. Ik veronderstel, dat Abraham als een goed vader zijn zoon een afscheidskrus, zijn zegen gegeven en zijn liefde getoond heeft en zijn ziel moet in dat uur van zieleangst naar zijn zoon zijn uitgegaan — die door de hand van zijn eigen vader zou moeten sterven. Alles ging stap voor stap verder, totdat dat koude staal getrokken werd en die hand werd opgeheven om die steek toe te brengen die het bloed des levens zou hebben doen vloeien — totdat de „Engel des Heren...“ zeide: „Strek uw hand niet uit aan den jongen, en doe hem niet!...“

Onze Vader in de hemel maakte dat alles en nog veel meer door,

want in Zijn geval werd de hand niet tegengehouden. Hij had Zijn Zoon Jezus Christus meer lief dan Abraham Izak ooit liefhad, want onze Vader had met Hem meer voor, Zijn Zoon, onze Verlosser in de eeuwige werelden, terwijl Hij eeuwigheden lang trouw gebleven was, op de plaats van trouw en eer had gestaan; ja de Vader had Hem innig lief, en toch stond Hij toe, dat deze geliefde Zoon van Zijn plaats van heerlijkheid en eer, waar miljoenen Hem eer bewezen naar de aarde afdaalde, een afdaling, die geen mens met mogelijkheid begrijpen kan. Hij kwam om de beledigingen, de hoon en de „kroon van doornen“ te ontvangen. God hoorde het geroep van Zijn Zoon op dat moment van smart en zieleangst in de hof, toen, zoals geschreven staat: de porlèn van Zijn lichaam zich openden en droppelen bloeds op Zijn lichaam stonden en Hij uitriep: „Vader, of Gij wildet deze drinkbeker van Mij wegnemen...“

Ik vraag u, welke vader een moeder kan er bij staan te luisteren wanneer hun kinderen in deze wereld het in ellende uitschreeuwen en hun geen hulp bieden? Ik heb gehoord hoe moeders zich in kolkende stromen wierpen, terwijl ze geen slag konden zwemmen om hun kinderen die verdronken te redden, of een brandend gebouw binnenrenden om hun geliefden te redden.

We kunnen niet aan de kant blijven staan en naar deze kreten luisteren zonder dat het ons in het hart grijpt. De Here heeft ons niet de macht gegeven ons zelf te redden. Hij heeft ons geloof gegeven en wij onderwerpen ons aan het onvermijdelijke, maar Hij heeft de macht om te redden en Hij had Zijn Zoon lief en Hij had Hem kunnen redden. Hij had Hem kunnen redden van de beledigingen van de scharen. Hij had Hem kunnen redden, toen de doornenkroon op Zijn hoofd werd gezet. Hij had Hem kunnen redden, toen de Zoon, terwijl Hij tussen twee misdagigers hing, bespot werd met: „Behoud Uzelen en kom af van het

kruis... Hij heeft anderen verlost; Zichzelf kan Hij niet verlossen.“ Hij hoorde dit alles aan. Hij zag hoe die Zoon werd veroordeeld; Hij zag Hem het kruis door de straten van Jeruzalem slepen en onder de last bezwijken. Hij zag de Zoon tenslotte op Golgatha; Hij zag Zijn lichaam uitgestrekt op het houten kruis; Hij zag de wrede nagelen door de handen en voeten gedreven en de slagen die de huid verscheurden en het bloed des levens van Zijn Zoon deden vloeien. Hij zag dat alles aan. In het geval van onze Vader werd het mes niet tegengehouden, maar het viel en het bloed des levens van Zijn Zoon vloeide. Zijn Vader zag toe met grote smart en zielsangst over Zijn geliefde Zoon, totdat er een moment scheen te zijn gekomen, waarop zelfs onze Heiland in wanhoop uitriep: „... Mijn God, Mijn God! Waarom hebt Gij Mij verlaten?“ Ik stel me voor, hoe ik in dat uur onze geliefde Vader zie, hoe Hij van achter de sluier op deze doods-worsteling neerkipt, totdat zelfs Hij het niet langer verdragen kon en, evenals de moeder, die van haar stervend kind afscheid neemt, de kamer uit moet worden geleid, teneinde de laatste stuiptrekkingen niet te zien, zo boog Hij het hoofd en verborg Hij Zich ergens in Zijn universum, terwijl Zijn ruime hart bijna brak wegens de liefde die Hij voor Zijn Zoon koesterde. O ik dank Hem voor dat moment, waarop Hij Zijn Zoon had kunnen redden en ik prijs Hem, dat Hij ons niet in de steek liet, want Hij had niet alleen de liefde voor Zijn Zoon in gedachten, maar Hij koesterde ook liefde voor ons. Ik verheug mij erin, dat Hij niet tussenbeiden kwam en dat Zijn liefde voor ons het voor Hem mogelijk maakte het uit te houden en het lijden van Zijn Zoon aan te zien en Hem tenslotte aan ons te geven, onze Heiland en Verlosser. Zonder Hem, zonder Zijn offerande zouden wij gebleven zijn, wat wij nu zijn en wij zouden nooit in Zijn tegenwoordigheid verheerlijkt zijn.

Daarom is dit ten dele wat het onze Vader in de hemel kost om de gave van Zijn Zoon aan de mensenkinderen te schenken.

„Hij was Mijn zoon, voordat hij de uwe was.“

Heeft de Here niet het recht ons naar huis terug te roepen? Zijn wij niet in de eerste plaats Zijn zonen en dochteren? Ik herinner mij een vader, die niet bereid was zich te verzoenen met de dood van zijn enige zoon. Toen hij op een dag in de bergen zei hij tegen mij, dat hij de Here gezocht had, zeggende: „Waarom hebt Gij mijn jongen, mijn zoon, mijn hoop, mijn trots van mij weggenomen?“ En daar kwam de influistering des Geestes tot hem: „Hij was Mijn zoon, voordat hij de uwe was. Ik hield meer van hem, dan u ooit van hem zal kunnen houden, maar indien gij getrouwd zijt, zal ik hem aan u teruggeven.“ En die vader raakte ermee verzoend. Hij was ermee verzoend, dat God de oudste rechten heeft. Wanneer God ons roept, is het aan ons om te zeggen: „...De Heere heeft gegeven, en de Heere heeft genomen; de Naam des Heeren zij geloofd!“ Meer kunnen wij niet doen en indien wij willen, zullen wij overwinnen en zegevierend verrijzen over al ons verdriet. Indien wij ons alleen maar aan de hand Gods willen onderwerpen, zullen wij vrede in onze harten hebben.

„Moeder, vergeet mij niet.“

President Wood van de tempel te Alberta verhaalt een bewijs, dat zij die in de geestenwereld vertoeven van het werk, dat wij hier in de tempelen doen, afweten. Terwijl hij een groep kinderen aan hun ouders verzegelde, kreeg hij midden in de handeling het idee de moeder, die aanwezig was te vragen: „Zuster, bevat deze lijst de namen van al

uw kinderen?“ Ze zei: „Ja.“ Hij begon opnieuw, doch wederom hield hij op en vroeg of de lijst de namen van al haar kinderen vermeldde. Ze zei hem, dat er verder geen kinderen waren. Hij trachtte verder te gaan, maar werd er ten derde male toe gebracht te vragen: „Mijn zuster, hebt u geen kind verloren, dat niet op deze lijst staat?“ Toen zei ze: „Ja, nu herinner ik het mij. We verloren een baby. Het werd levend geboren en stierf spoedig nadien.

Ik had vergeten zijn naam er bij te schrijven.“ De naam werd genoemd en toen, daar het de eerstgeborene was, werd het als eerste genoemd en allen werden aan de ouders verzegeld.

Toen zei president Wood: „Elke keer, dat ik de kinderen begon te verzegelen, hoorde ik een stem zeggen: ‚Moeder, vergeet mij niet‘ en ik kon niet verder.“ De smeekbede werd elke keer gedaan, totdat de weglatting ontdekt werd.“ *

Naam- en adreswijziging

Op aanwijzing van de hoge autoriteiten van de Kerk zijn de namen van alle ringen en zendingsgebieden op de wereld aan een onderzoek onderworpen en definitief vastgesteld, op uniforme wijze. Dit betekent voor het Nederlandstalige gebied in Europa dat voortaan sprake is van de **Ring Den Haag (Holland)** en van het **Zendingsgebied Amsterdam Nederland**.

Nu dit te melden valt is tevens het adres van het zendingsgebied Amsterdam Nederland gewijzigd. Het hoofdkantoor daarvan is nu gevestigd aan het adres Waldecklaan 3, Hilversum. Het gironummer blijft ongewijzigd, het telefoonnummer is geworden 02150-50544.

Zoals men ziet is een van de voorgeschreven overwegingen geweest het opnemen van de naam van een internationaal bekende grote stad. Het is de bedoeling dat in de dagelijkse praktijk wordt gesproken van **ring Den Haag** en **zendingsgebied Amsterdam**.

Omdat in ons taalgebied slechts van één ring en van slechts één zendingsgebied sprake kan zijn kunnen wij uiteraard nog kortweg spreken over „de“ ring en „het“ zendingsgebied.

HET WERK VAN EEN **DIAKEN**

DOOR BISSCHOP VAUGHN J. FEATHERSTONE

Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

Veel jaren geleden hoorde ik een verhaal, dat ik niet spoedig zal vergeten:

Een jongeman, die een aantal ruwe, hoge bergspitsen beklom, kwam langs een adelaarsnest. Er lagen meerdere eieren in het nest. Hij pakte eeren en nam het heel voorzichtig mee naar huis terug. Toen legde hij het met verschillende andere eieren onder een oude kloek, die op een gegeven moment alle eieren uitbroedde en zo werd het adelaarsjong tussen de kuikens geboren. De volgende maanden groeide de het adelaartje met de kuikens mee op. Hij krabde op het boerenef naar zijn voedsel net als de kuikens. Hoewel hij zijn volle grootte bereikt had, vloog hij nog steeds niet. De jongeman sloeg het proces met grote belangstelling gade. Hij wilde dat de adelaar vloog. Daarom nam hij op een dag de adelaar mee naar het dak van het huis en zei: „Je bent een adelaar, vlieg.“ Maar de adelaar vloog slechts naar omlaag naar het erf en begon weer te krabben als de kippen. Een paar dagen later, lang voordat het begon te dagen, nam de jongeman de adelaar mee naar een hoge, steile rotspunt in de bergen. Toen, terwijl de eerste stralen zonlicht over de berggrand heengleden zei hij: „Je bent een adelaar, vlieg.“ De adelaar begon zijn vleugels te strekken, zijn oog werd door een zonnestraal getroffen; van vleugeltip tot vleugeltip voer er een huivering door hem heen. De frisse, koele lucht, de geur van de dennebomen en een nooitgekende vrolijkheid voeren door de grote vogel. Zijn vleugels spreidden zich verder uit; er schoot kracht door zijn gehele lichaam. Hij begon zich

van de arm van de jongman te verheffen. Spoedig verhief hij zich en zweefde hij honderden meters boven de hoge bergspitsen. Hij steeg steeds hoger en zweefde steeds verder in de oneindige lucht. Het zag in een oogopslag meer, dan zijn aan de aarde gebonden kippevrienden in hun hele leven. Vanaf dat moment was de adelaar er niet langer meer tevreden mee tot het pluimvee op een boerenef te behoren.

Wanneer een diaken eenmaal de macht en de opwindung van het waarlijk zijn priesterschap eer aandoend heeft gevoeld en zich verheft tot de oneindige grenzen van het dienstbetoon, zal ook hij niet langer tevreden zijn een stuk pluimvee op een boerenef, een gewone jongen te zijn. Hij wil God op aarde tegenwoordigen en één van Zijn heiligen en uitverkoren dienstknechten zijn.

Een diaken „... moet worden geordend volgens de gaven en roepingen Gods aan hem; en hij moet worden geordend door de macht van de Heilige Geest, die in de persoon is, die hem ordent.“ (LV 20 : 60.)

Niemand dient tot enig ambt in deze kerk te worden aangesteld, waar een op de juiste wijze georganiseerde vertakking der kerk bestaat, zonder de stem van die gemeente.

Tot de plichten van een diaken behoort het rond dienen van het Avondmaal, de huizen van de leden bezoeken en de vastengaven in ontvangst nemen, boodschappen overbrengen voor de bisschop en zijn raadgevers, en als junior collega meegaan op huisonderwijs, wanneer er niet genoeg priesters en leraren zijn. Over het algemeen kent iedere diaken deze plichten.

De diaken heeft nog andere taken, die wat subtieler van aard zijn, maar van essentieel belang.

Kledingnormen: van elke diaken wordt verwacht, dat hij behoorlijk gekleed is, als hij zijn taak verricht. Wanneer hij het Avondmaal rondient, moet hij gekleed zijn in een overhemd met stropdas. Geen enkele jongeman zal doel bewust zijn priesterschapverordening door iets in zijn uiterlijk, dat de aandacht afleidt. De lengte van zijn haar moet zo zijn, dat het hem geen meisjesachtig uiterlijk geeft of de concentratie van de leden verstoort. Wanneer een jongeman als boodschapper voor de bisschop optreedt moet hij er netjes en schoon uitzien en hij moet iemand zijn op wie de bisschop gerechtvaardigd trots kan zijn. Terwijl de diaken de huizen der leden bezoekt, moet hij netjes gekleed zijn, als hij zijn opdracht in de priesterschap uitvoert. In enkele gevallen is het enige contact dat de inactieve leden hebben met de Kerk het maandelijks bezoek van een diaken voor het ophalen van de vastengaven. Dat korte bezoek kan een machtige invloed op onze inactieve leden hebben. De diaken moeten er netjes en schoon uitzien en hun gedrag moet zijn waardigheid aan hun warmte en vriendelijkheid ontlennen. Een gemeente glimlacht en een stevige handdruk van een jonge diaken kan de inactieve leden ernstig aan het denken zetten. Een opdracht voor huisonderwijs moet op dezelfde waardige wijze worden uitgevoerd. Een diaken moet er altijd op voorbereid zijn indien zijn senior collega het hem vraagt aan een gezin zijn getuigenis te geven.

Gedrag: Een diaken moet zich in alle dingen correct gedragen. Dat geldt vooral wat zijn gedrag aan de avondmaalstafel betreft. We hebben allen onrijpe diakenen gezien, die spelen, gezichten trekken, lachen, andere diakenen een duw geven en over het algemeen zeer luchthartig over deze heilige verordening denken. Zulk een jongeman moet geleerd worden dat hij het heilig onderpand dat de Here hem heeft gegeven met het assisteren in de verordening geweld aandoet. Een diaken moet zich volgens een enkele norm gedragen. We hebben geen dubbele norm in de Kerk. Een diaken moet zich onthouden van het vertellen van vuile bakken, vieze boekjes lezen, vulgaire taal uitslaan of beledigend of grof op te treden. Er is volwassenheid voor nodig om volgens deze normen te leven en die diakenen die het doen zullen succes in de wereld hebben en grote kansen voor dienstbetoon in Gods koninkrijk.

Waardigheid: Al onze opdrachten in het priesterschap moeten door onze waardigheid worden bepaald. Een diaken moet eerlijk in al zijn handelingen zijn. De waarheid moet een deel van zijn gedrag en uitdrukkingsvormen zijn. Hij moet deze nooit schenden door liegen of bedrog, hetzij thuis, op school of een plaats voor amusement. Een diaken moet zedelijk rein en zuiver van denken zijn. Hij moet nooit het Woord van Wijsheid schenden of meedoen aan het misbruik van verdovende middelen. Het moet een zaak van de grootste zorg voor hem zijn zich elke dag van zijn leven waardig te tonen. Wanneer hij dat doet, zal hij groeien, tot ontplooiing komen en succes zal zijn deel zijn. Eén van de voor naamste doelen die wij als individu hebben, is rein van hart te worden. Indien wij er getrouw naar streven waardig te leven, worden wij rein van hart.

Dienstbetoon: Vele jaren geleden woonde ik een conferentie bij met president Marion G. Romney. Tijdens

de pauze tussen de vergaderingen gingen we een korte wandeling maken. Een van de dingen die hij tot mij zei was: „Broeder Featherstone, bent u van mening, dat de broeders van de priesterschap er ooit toe zullen komen te begrijpen, dat zij er toe geboren werden hun medemens te dienen?“ In één zin gaf hij

mij een gedachte, die een grote motiverende factor in mijn leven is geweest. Ik beveel hem ten zeerste bij u aan.

Ik bid ernstig, dat iedere diaken ertoe zal komen dat hij begrijpt, dat hij geboren werd om zijn medemens te dienen.

*

Geïllustreerd door Ted Henninger

HET WERK VAN EEN LERAAR

DOOR BISSCHOP H. BURKE PETERSON
Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

Terwijl ik zo over dit onderwerp nadacht, schoot mij een verhaal te binnen van een onbekende schrijver, dat ik pasgeleden hoorde. Vele jaren geleden ondersteunde een jongeman in de mistige stad Londen zijn moeder, die weduwe was en zijn vijf broertjes en zusjes met 's avonds naar het station te gaan en mensen op te vangen en hen dan met zijn lantaarn door de smalle, mistige straten naar hun bestemming te brengen. Op een avond werd de jongeman door een vreemdeling aangesproken, die vroeg naar een bepaalde buurt in de stad gebracht te worden. Het was buitengewoon mistig en de met kinderkopjes geplaveide straten waren gevaarlijk glad. De jongen stemde erin toe, ondanks dat het betekende zijn eigen leven in gevaar te brengen. Ze gingen met hun tweeën op stap, waarbij de jongen met de lantaarn de heer leidde. Nadat zij uren gelopen hadden, kwamen zij op hun bestemming aan. Toen zij daar eenmaal waren nam de jongen de belofde beloning aan. De jongen aanvaardde dankbaar zijn verdienste en liep met stevige pas naar het station terug. Nauwelijks daar aangekomen kwamen er verschillende mensen uit de mist te voorschijn, die de jongeman elk eenzelfde bedrag aan geld gaven. De jongen weigerde eerst het geld aan te nemen, daar hij meende, dat hij het niet verdiend had. Terslotte verklaarde een van de vreemdelingen: „We waren allemaal in de mist verdwaald en hadden er geen idee van, waar we ons bevonden. Toen zagen we jouw lantaarn en volgden op enige afstand. We willen je alleen terugbetalen, dat je ons in veiligheid hebt teruggevoerd. Waren we

je niet gevolgd, dan zouden we nog steeds in de mist verdwaald zijn.“ Wanneer wij hen die verdwaald zijn helpen de weg te vinden, is de geordende leraar zich er misschien niet van bewust, dat hij andere levens tegelijkertijd ten goede beïnvloedt. Wanneer hij zijn priesterschap eer aandoet door dienstbetoon, is hij een licht, dat anderen kunnen volgen. Velen van ons waren in de gelegenheid Temple Square in Salt Lake City te bezoeken. Op de westmuur van de tempel staan verschillende interessante onderwerpen. Een ervan is een voorstelling van het sterrenbeeld de Grote Beer. In een instructievergadering voor zendingspresidenten legde president Harold B. Lee in een toespraak op 2 juli 1961 de symboliek ervan uit. Tijdens de inleiding op zijn toespraak legde president Lee uit hoe tijdens de bouw van de tempel te Salt Lake Brigham Young aan de architect Truman O. Angell vroeg een artikel voor de *Millennial Star* te schrijven in de hoop, dat de heiligen overzee zouden aanvoelen hoe nodig het was een bijdrage te leveren aan de bouw. In zijn artikel beschreef broeder Angell de symboliek van een paar van de uitwendige delen van de tempel. President Lee beschreef het artikel van broeder Angell verder met de woorden:

„Daar zijn de zonnestenen die de celestiale heerlijkheid voorstellen, de maanstenen en de sterrestenen. (Stenen met de zon, de maan en sterren erin gebeeldhouwd). U hebt die nu allen gezien, maar er zijn nog andere dingen te zien; maar er is één ding dat hij noemde, dat een bijzondere betekenis heeft en ik vraag u daarover over na te denken. Hij zei dat aan het westeinde van

de tempel onder de toren of kantelen zoals men ze noemt, juist onder de hoek van de tempel het sterrenbeeld staat afgebeeld, dat de astronomen Ursa Major plegen te noemen — wij noemen het de Grote Beer — waarvan de (sterren Merak en Dubhe, β en α) rechter twee sterren van de „wagen“ naar de poolster wijzen. Dit diende ter symbolisering van en om de aandacht erop te vestigen dat 'door het priesterschap van God de verlorene de weg terug zou kunnen vinden.'“ De leerkrachten als belangrijk onderdeel van deze schare priesterschapsdragers dienen anderen te leiden, de richting aan te geven, te instrueren en te verlichten. Terwijl zij dat doen helpen zij de verdwaalden de weg terug te vinden.“

De geordende leraren in het Aäronische priesterschap hebben de opdracht huisonderwijs te doen, de avondmaalstafel in orde te maken, als zaalwacht op te treden en alle plichten van de diaken te vervullen indien zij daartoe geroepen worden. Terwijl zij ijverig deze plichten vervullen, vervullen zij de heilige opdracht, die hun door de Here gegeven is: „...om altijd over de (leden der) kerk te waken, en met hen te zijn en hen te sterken.“ (LV 20:53.) Al de plichten van de leraar zijn belangrijk. In de algemene conferentie van oktober 1970 zei bisschop Victor L. Brown: „Het Aäronische priesterschap is niet een bezigheidertje, opgezet om de jongemannen aan het werk en uit de moeilijkheden te houden. Het is een deel van de regering van het koninkrijk Gods op aarde. Zij die het dragen zijn met de macht begiftigd de plichten te vervullen die de Here helpen bij het voltooiën

van Zijn werk en zijn Heerlijkheid...“ (CR van oktober 1970, p. 125.)

Bij het doen van huisonderwijs heeft de leraar een bijzondere kans het leven van anderen te zegenen en hen ten eeuwigen leven te leiden. Een kennis van me verteld mij over iets dat hij beleefd had, dat dit punt zal verduidelijken. Hij zei: „onlangs werden een man en zijn zoon die een jaar of zeventien was aan ons gezin toegewezen als huisonderwijzers. We wisten hoe de vader met hart en ziel het Evangelie was toegedaan, maar we wisten niet, wat we van zijn zoon moesten denken, ofschoon het uiterlijk en het gedrag van de jongeman dezelfde toewijding schenen te weerspiegelen. Tijdens hun eerste bezoek bij ons, hield ik het oog op de jongeman gevestigd. Ofschoon hij betrekkelijk weinig zei, droeg alles wat hij deed of zei toe aan de waardigheid van het priesterschap dat hij droeg. Spoedig vernamen zij, dat onze jongste zoon een jaar geleden gestorven was en dat wij opnieuw een kind verwachtten. Vanaf dat moment vormden zij een speciaal deel van ons leven terwijl zij voor ons baden en ons aanspoorden. Aan het eind van dat eerste bezoek vroeg ik de jongeman het gebed te willen uitspreken. In zijn gebed vroeg hij de Here ons te steunen in het verlies van onze zoon en het kind te zegenen, dat spoedig geboren zou worden. Hij bad er in het bijzonder voor dat mijn vrouw geen moeilijkheden zou hebben bij de geboorte van het kind. Mijn vrouw en ik waren onder de indruk van de oprechtheid en fijngevoeligheid van deze jonge leraar. Gedurende de dagen en weken die volgden informeerden deze broederen regelmatig over ons (meer dan eenmaal per maand). Na de geboorte van de kleine brachten de jongeman en zijn vader een presentje. Terwijl wij allen in gebed knielden bracht de leraar zijn dankbaarheid onder woorden voor de voorspoedige bevalling van het kind. „Hier hebt

u een jongeman, die begrijpt hoe belangrijk de opdracht is, die hem door de Here gegeven is. Er zouden nog andere voorbeelden gegeven kunnen worden. Het huisonderwijs is slechts één manier, waarop wij ons priesterschap kunnen gebruiken om het leven van anderen te zegenen. Een leraar heeft een bijzondere taak in de Kerk. Zijn ambt is een noodzakelijk aanhangsel van het Aäronische priesterschap. (LV 84 : 30.) Omdat het ambt noodzakelijk is, is ook degene die het vervult belangrijk. De leraar moet begrijpen, dat net zoals hij de Kerk nodig heeft, de Kerk hem nodig heeft. Een leraar moet zijn taak in de

Kerk verstaan. Sommigen uit onze geleerden leggen een nonchalante houding aan de dag ten aanzien van het vervullen van zijn taken in het priesterschap. Een van de redenen hiervoor is, dat zij de opdracht niet begrijpen die hun gegeven werd. We kunnen het beste onze taak verstaan, indien wij ons inzetten voor het verrichten van onze duidelijk omschreven plichten. Ik bid oprecht, dat de zegeningen des Heren het deel van elke leraar zullen zijn, dat hij zijn taak moge verstaan en op een wijze moge vervullen, die hemzelf en zijn Vader in de hemel eer en heerlijkheid zal brengen. *

Geïllustreerd door Ted Henninger

„Mijn vrouw en ik waren overtuigd van de oprechtheid en fijngevoeligheid van deze jonge leraar.”

HET WERK VAN EEN PRIESTER

DOOR DE PRESIDERENDE BISSCHOP, VICTOR L. BROWN

Vanaf de tijd, dat ik als kleine jongen in het westen van Canada woonde heb ik van paarden gehouden. Totdat ik ongeveer 15 jaar was, zorgde mijn vader er steeds voor, dat mijn broers en ik steeds een paard hadden. In de loop der jaren hebben we er verschillende gehad. Sommige waren slome ponnies, maar een paar waren vurig en van een goed ras. Sedert de tijd dat ik een jong priester was tot ongeveer mijn vijftigste jaar waren de omstandigheden van dien aard, dat het mij onmogelijk was er een paard op na te houden, ondanks dat ik nog steeds van ze hield. Gedurende de afgelopen paar jaar heb ik een merrie van goed ras bezeten.

Ofschoon mijn werkschema mijn contact met deze paarden beperkt, zijn zij een bron van geluk voor mij geweest, maar wat belangrijker is, ze hebben mij een paar waardevolle lessen geleerd, die mij geleerd hebben mijn priesterschap eer aan te doen, zowel als jonge als volwassen drager van het Aäronische priesterschap. Ik zou u er graag een paar van willen vertellen.

Op een dag bracht mijn vader een prachtige, vurige volbloed merrie mee. Ze was volledig op het polospel getraind. Ze was echter te klein voor de koper van de rest van de groep en daarom kocht mijn vader haar voor ons. Dat was die van de geweldigste cadeaus die ik ooit gehad heb. Hier was een prijs, die het hart van elke jongen sneller zou hebben doen kloppen. Ze kon starten als een haas. Ze kon onmiddellijk stoppen, bijna in draf achteruit lopen en alles doen wat ieder ander paard deed en dan nog een tikje beter. Ze was een volbloed en toch had ze één gebrek. Bijna

steeds als ik haar besteeg, ging ze er met me vandoor. Misschien was het mijn schuld, maar ze wilde gewoon geen gezag aanvaarden. Ze placht het bit tussen de tanden te nemen en er vandoor te gaan zonder enige aandacht te besteden aan waar ik heen wilde. Ze was een rebel. Al haar training en talenten waren vergeefs, omdat ze onhandelbaar was en tegen gezag in opstand kwam. We hadden haar „Lady“ genoemd, maar het duurde niet lang of we noemden haar niet meer zo en ten slotte gaven we haar weg. Clipper was een prachtige vos. Hij was een halve volbloed en een goedgetraind paard voor het vangen van koeien. Wanneer we hem in de wei loslieten na een dag van veel rijden, placht hij zijn achterbenen omhoog te gooien en te rennen en te bokken als een dartel veulen. Op een dag probeerde ik onze koe naar huis te drijven, maar het baatte mij niets. Daarom deed ik haar aan een lijn, bond het andere eind aan de hoorn van mijn zadel en net toen het touw strak ging staan, brak de zadelriem en ik plofte op de grond tussen de benen van Clipper. Hij had hard gegaloppeerd, maar desondanks stond hij onmiddellijk stil en bewoog geen spier, totdat ik buiten gevaar was.

Nu over Katie, het paard, dat ik een paar jaar geleden kocht. Ze heeft een indrukwekkende stamboom. Ieder van haar ouders is een kampioen. Ze heeft een prachtige kastanjebruine kleur. Ze is intelligent en houdt het hoofd hoog. Haar eerste veulen heeft veel onderscheidingen gewonnen in wedstrijden met de sulky en in de driekamp (Stapvoets, draf en korte galop.)

Toen we Katie pas hadden, ver-

keerde ze in een slechte conditie. Ze was mishandeld en verkeerd gevoed. Maar ik voelde, dat ze met de goede verzorging wel op zou knappen en zo gebeurde het ook. Ze is van het beste ras, dat we ooit gehad hebben en het mooiste paard, dat ik ooit bezeten heb. Ze zou werkelijk een kampioen geweest zijn, maar er ontbrak haar één ding – ze had nooit de juiste discipline geleerd. Haar vroegere opleiding was slecht. Het is geweldig haar over een korte afstand te berijden. Ze stapt trots, houdt het hoofd hoog en ziet er fantastisch uit; maar ineens schrikte ze of komt bij een onbekend voorwerp en dan verliest ze het hoofd. Op een dag werd ze opgeschrikt door een hond. Ze ging op de achterbenen, waardoor ze achterover op haar rug en op mij viel, waarbij ze mijn been kwetste. Toen worstelde ze zich overeind en ging er als een opgeschrikt hert vandoor. Met al haar pracht en intelligentie is ze nu buiten om te grazen. Suzzie was een veulen van Katie. Ze is nu ongeveer zes jaar oud. Ze is net zo mooi als haar moeder. Suzzie kreeg ongeveer drie jaar geleden wat training, maar haar training is sedertdien weinig gebruikt. Ze is bijna op het niveau van voor haar eerste training teruggevallen. Indien er regelmatig met haar gewerkt was, zou het nu een verukking zijn haar te berijden.

Ik denk in geen enkel opzicht dat de intelligentie van een fijne jongeman gelijk staat met die van een paard. Gij priesters in het Aäronische priesterschap bent van koninklijke afkomst. Gij zijt zonen Gods met grote macht en onbeperkte mogelijkheden. De afgelopen vijf of zes jaar bent u in opleiding geweest ter voor-

bereiding op de grote eer en taak, die de man opgelegd krijgt en dat is het Melchizedekse priesterschap — de macht om in de naam van God te handelen en uw handelingen in de hemelen te doengoekeuren. Tijdens uw training bent u door de presidentende ambtenaren en in het bijzonder door uw bisschop, die de president van uw quorum is, onderwezen. Hij heeft u instructies gegeven met betrekking tot het bedienen van het Avondmaal en de doop en uw taak in het huisonderwijs en nu geeft hij u instructies voor het leiding geven aan de OOV van de Aäronische priesterschap. Hij heeft u geleerd hoe belangrijk zowel uiterlijk als innerlijk uw verschijning en reinheid zijn, indien u anderen ten voorbeeld wilt zijn.

Terwijl u aan de avondmaalstafel dienst doet, stelt u de leden van de Kerk in de gelegenheid hun verbonden met de Here te hernieuwen. Dat doet u door de macht van uw priesterschap. Terwijl u een doop verricht, oefent u hetzelfde priesterschap uit, dat Johannes de Doper droeg, toen hij de Heiland in de Jordaan doopte. U dient „... de hulzen van alle leden te bezoeken, en hen te vermanen overluid, en in het verborgen te bidden, en alle huiselijke plichten na te komen“ (LV 20:47.) en terwijl u dat doet oefent u opnieuw uw priesterschap als huisonderwijzer uit.

Indien u deze lessen goed geleerd hebt, hebt u de bevrediging gevonden, die alleen uit dienstbetoon aan uw medemens, die natuurlijk dienstbetoon aan uw God is, voortvloeit.

Deze beginselen kunnen er aan meewerken dat u de macht van satan overwint, die in een bepaalde gedaante rebellie is. U zult een overeenstemming met hen die met gezag bekleed zijn gevoelen en u zult metterdaad een waar volbloed worden, die erop is voorbereid als zending zijn diensten te verlenen, in de tempel te huwen en in de Kerk taken op zich te nemen, waarbij

veel van uw leiderscapaciteiten geveerd zal worden.

Samen met uw bisschop heb ik een groot vertrouwen in elk van u en ik weet, dat indien u getrouw uw priesterschap ten volle eer aandoet

u deelneemt aan de opbouw van het koninkrijk Gods op aarde in uw eigen bijzondere manier. Ik bid, dat de Here u moge zegenen, terwijl u voortgaat naar volmaaktheid te streven.

*

Geïllustreerd door Ted Henninger

„...maar het duurde niet lang of we noemden haar niet meer Lady en ten slotte gaven we haar weg.”

„JA, JULLIE ZIJN OUD GENOEG, MEISJES“

DOOR ARDETH G. KAPP

Tweede raadgeefster in het presidium van de OOV van de Aäronische priesterschap (Jonge Vrouwen)

„Kunnen zij dat werkelijk wel?“

„Zijn ze niet vreselijk jong?“

„Ze hebben nog zo weinig ervaring.“ Terwijl sommigen twijfelen en zich van alles afvragen, brengen zij die zo gelukkig zijn jonge mensen er naar te zien streven hun best te doen, hun oprechte vertrouwen in en hoop op een uitverkoren geslacht tot uiting.

Ja, meisjes u bent oud genoeg. De Here spreekt, zoals Hij beloofd heeft, rechtstreeks tot u, jonge mensen, terwijl u zelf erop instelt inspiratie en openbaringen te ontvangen met betrekking tot uw plichten en taken in de OOV van de Aäronische priesterschap.

Een jonge presidente van de lauwermeisjes (jong van jaren, maar wijs in begrip), legde het op deze manier uit: „Mijn gebeden zijn anders geworden, omdat ik nu veel belangrijke beslissingen moet nemen. Je moet dicht bij je hemelse Vader leven. Het is een ontzagwekkende taak, omdat hij zo belangrijk in mijn leven en in dat van andere meisjes is. Ik span me veel meer in om dicht bij de Here te komen . . . het is geen plicht, maar een recht. Je bidt niet alleen voor jezelf, maar tevens voor anderen.“

En in een andere streek van de Kerk vergaderde de jeugd uit verschillende wijken met elkaar; het was al laat; er waren die avond vele prachtige en ontroerende getuigenissen gegeven, toen de bisschop de bekwame jonge priester die de vergadering leidde het tekende gaf de vergadering te besluiten, ook al zat de bank nog vol met jongeren, die er vurig naar verlangden hun getuigenis te geven.

Maar één meisje, dat al zo lang al haar moed bijeen geraapt had om op te staan en de volgende in de rij was, kon deze kans niet voorbij laten gaan om te vertellen „hoe het werkt“. Ze ging snel naar de lesse-naar.

Ze zei: „Ziet u, ik werd tot klassepresidente over 17 meisjes geroepen en de bisschop zei, dat ik verantwoordelijk voor hen was. Ik was doodsbenauwd. Ik wist niet eens zeker, waar zij zich bevonden. Toen zei hij mij mijn raadgeefsters te kiezen en herinnerde mij eraan, dat het nodig was te bidden en de Here te vragen. Ik was er benieuwd naar te weten hoe het werkte — hoe zou ik te weten komen, wie de Here wilde hebben?“

Op dat moment hield deze jonge klassepresidente op, ging op haar andere been staan, ging rechtop staan, leunde voorover en op overtuigende toon, maar met verstikte stem vertelde ze haar ervaring.

„Ik schreef 17 namen op een stuk papier. Toen bad ik over deze namen. Elke keer als ik met bidden ophield, had ik het gevoel er goed aan te doen een of twee namen door te strepen. Ik bleef denken en bidden en trachten te beslissen tot op de derde dag. Ik had stellig het gevoel met slechts twee namen over. Dat ik wist wie mijn hemelse Vader wilde. Zo werkt het.“

Duidelijk opgelucht van de dringende noodzaak om haar getuigenis te geven, vervolgde ze op enthousiaste toon: „Ik houd van deze meisjes en we gaan proberen een goed voorbeeld te geven en elk meisje in onze

klas te boeien, zodat we er geeneen van verliezen.“

Van waar ik zat kon ik de jongemensen in het gelaat zien en ook ik kon zien wie de Here als raadgeefsters wenste voor haar. Twee meisjes zaten bij elkaar met een glimlach vol vertrouwen en de ogen schitterden van tranen, die mij ervan overtuigden, dat zij „er geeneen van zouden verliezen“.

Ja, u bent oud genoeg om getuige te zijn van de macht van de Heilige Geest, terwijl u inspiratie zoekt bij een liefhebbend Vader met betrekking tot de roeping die u via uw bisschop van Hem ontvangen hebt. „Doch zie, ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvoren; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij voelen, dat het juist is.“ (LV 9 : 8.)

Wanneer u de inspiratie ontvangen hebt, met een getuigenis en een bevestiging in uw ziel, bent u in staat een werktuig in de Hand des Heren te zijn bij het vervullen van uw roeping, terwijl u ernaar streeft elk meisje apart — elk kind van God over wie u het rentmeesterschap hebt — te bereiken. Een ander meisje is raadgeefster in haar wijk. Ze zegt het op deze manier: „Als raadgeefster moet je in alle opzichten een voorbeeld zijn. Ben je geen voorbeeld, verloochen je jezelf net zo goed als de meisjes. Indien onze presidente geen beslissing kan nemen, kan ik er samen met haar over bidden; het is zo'n omvangrijke taak voor één persoon.“

Een blond, bedeesd meisje, dat

evenwel bereid was haar gevoelens onder woorden te brengen verklaart: „Ik ben lid van de klas. Ik heb niet zo vaak een opdracht gekregen, maar het geeft je het gevoel, dat het nodig is, dat je meedoet. Indien je een taak opgelegd krijgt, wil dat zeggen, dat men vertrouwen in je heeft. Wanneer ik een opdracht krijg, kan ik groeien en op de hulp des Heren vertrouwen. We hadden een paar inactieve meisjes, en nu ze komen, geeft het je werkelijk een fijn gevoel. Ik wil, dat ze net zo groeien als ik. Ik wil echt, dat ze komen.“

De telefoon ging en er werd een tweede ervaring doorgegeven.

„Ik weet, dat het al laat is, maar ik kon er niet mee wachten haar u te vertellen. Het was de stem van een zuster uit een gemeente met maar weinig leden.

„Ik wist, dat het een fijne ervaring zou zijn“, zei ze, „maar ik had geen idee hoe wonderschoon ze was. Weet u, één van de meisjes heeft een paar ernstige moeilijkheden gehad en ze is nu Klassepresidente. Ik verlangde ernaar haar elke mogelijke kans te verschaffen om het Evangelie in actie te ervaren. We bespraken de knelpunten die wij gemeend hadden en daarna knielden wij samen in gebed. We bespraken de situatie verder en voordat we uiteen gingen knielden we nogmaals en dit keer sprak zij te onzen behoeve tot de Here. Samen fluisterden we: „Amen“. Haar ogen werden groot en in een nederige, maar opgewonden fluistering zei ze: „Dit heb ik nooit tevoren gevoeld. Ik weet, dat mijn hemelse Vader naar ons gebed luistert.“

„O, ik houd van deze jeugd.“ Haar stem bewees het. „Zij zijn verantwoordelijk en de Here werkt via hen, terwijl wij, hun leiders, hen helpen hun taken te verstaan.“

Zo zou elke jongere die een zware taak op zich neemt in deze dagen net als Nefi in vroeger dagen kunnen zeggen: „... Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen,

want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.“ (1 Nefi 3:7.)

Ik geef u mijn getuigenis, dat de Here in deze tijd door middel van Zijn profeet gesproken heeft met

betrekking tot deze uitverkoren generatie van de jeugd. Terwijl u naar goddelijke leiding streeft met betrekking tot uw taak, wordt u als werktuig in de hand des Heren gebruikt om Zijn doeleinden te volbrengen. Ja meisjes, jullie zijn oud genoeg.

*

Geïllustreerd door Ted Henninger

„Ik werd tot Klassepresidente over 17 meisjes geroepen en de bisschop zei, dat ik verantwoordelijk voor hen was.“

Een puzzel

Klim in je stamboom

DOOR ELIZABETH NICHOLS

Hebt u de laatste tijd werkelijk genealogisch werk gedaan? Laten deze paar vragen dienen als een opgave om u er warm voor te maken. Waarom begint u daarna niet echt in uw stam-

boom te klimmen? U zult zich maar al te graag overgeven aan wat velen beschouwen als het boeiendste werk, waartoe de Here ons in de gelegenheid heeft gesteld.

1. Aan welke profeet uit het Oude Testament wordt het bijhouden van een gedenkboek toegeschreven? (Mozes 6:5-8.)
 2. Kunt u drie profeten uit het Oude Testament noemen, die over een gedenkboek spreken? (Mozes 6:5-8, 45-46; Maleachi 3:16-18.)
 3. In alle vier de normatieve werken is één belangrijke tekst te vinden — met een kleine verandering — met betrekking tot de genealogie. Kunt u de eerste paar woorden hiervan citeren zonder eerst de teksten op te zoeken? (Maleachi 4:5, 6; III Nefi 25:5-6; LV 2; Joseph Smith 2:38.)
 4. Is Elia naar de aarde teruggekeerd, zoals Maleachi beloofd heeft? (LV 110:14-16.)
Ja Neen
 5. Wat wordt er in de Leer en Verbonden beschreven als „... dit heerlijkste van alle
-
1. Adam.
 2. Adam, Henoch en Maleachi.
 3. Zieft, ik zende ulieden den profet Elijia, eer dat die grote en vreselijke dag des Heren komen zal.
 4. Ja, op 3 april 1836.
 5. De doop voor de doden.
 6. De gevangenen zullen vrij worden.

7. Vóór de grondlegging der wereld.

8. Omdat zij een moeder aller levenden is.

9. In een gedenkboek.

10. Ja, ze waren de eerste ouders van ons allen. (O woorden van gelijke strekking.)

Geïllustreerd door Ed Miryon

De eerste grote stap

DOOR MARY JOYCE CAPPS
Geïllustreerd door Jerry Thompson

„Ga weg! Ga weg!“ schreeuwde Kleine Wolf, terwijl hij achterom keek en zo snel zijn benen hem wilden dragen over de dennenaalden rende. Maar het berenjong bleef eenzame geluidjes maken, terwijl het hem volgde. De welp was zijn moeder kwijtgeraakt en hij was bereid iedereen als plaatsvervanger te aanvaarden, zelfs een bange Indianenjongen!

Kleine Wolf was voor zijn moeder bessen wezen plukken, toen hij door de struiken gluurde en het beertje onhandig op zijn achterpoten zag staan, terwijl het zich uitrekte om de sappige bessen die in trossen van de takken hingen, af te knabbelen. De jongen had daar rustig gestaan, terwijl hij grinnikte van plezier om de onhandigheid van de kleine grizzly (grijze beer). Hij had hem graag willen aaien, maar de vader van Kleine Wolf, opperhoofd Otoe had hem geleerd, dat het gevaarlijk was zich met het jong van een wild dier in te laten.

Er was niets liefs en snoezigs aan een grizzlymoeder in het bijzonder indien ze voelde, dat een van haar welpen in gevaar was. Een ding was zeker, dat de moeder van de welp niet ver uit de buurt was. Kleine Wolf was al begonnen met door de struiken achteruit te sluipen, weg van het beertje. Maar hij kon niet zo geruisloos door het bos glijden als de krijgers het konden, en plotse link kraakte een droog twijgje als een zweepslag onder zijn moccassin (Indiaanse schoen van zacht herteleer.)

De welp had de jongen gezien en kwam vol vreugde met lange sprongen op hem af. Kleine Wolf kon alleen maar aan de moeder van de welp denken. „Ga weg! Ga terug naar je moeder!“ bleef hij schreeuwen, terwijl hij naar zijn dorp rende.

Terwijl hij over zijn schouder achterom keek, zag de jongen niet, dat er een grote boomstam over zijn pad lag. Hij struikelde erover en zeilde door de lucht om vervolgens met het gezicht naar beneden in de dennenaalden te belanden. „Mijn moeder heeft altijd gezegd, dat ze mij Lompe Wolf hadden moeten noemen“, gromde Kleine Wolf, „en ze heeft gelijk.“ Terwijl hij rechtop zat, trachtte hij de gebroken veer in zijn hoofdband recht te krijgen, die afgevlogen was, toen hij viel.

De welp haalde de verschrikte jongen in. Hij sprong op hem toe en klauwde speels naar de opgetrokken knieën van Kleine Wolf; vervolgens begon hij aan zijn blote borst te likken en zijn kin te besnuffelen. Wat zouden de krijgers er wel van zeggen, als zij de zoon van het opperhoofd zagen, terwijl hij door een beer gezoend werd!

Terwijl hij over de boomstammen klom, wierp Kleine Wolf wat takken naar de welp en hinkte een open plek op, die een groepje wigwams omringde, dat aan de oever van een helder en sprankelend beekje lag.

Er lachte niemand bij het zien van de stoffige,

vermoeide jongen, die het dorp in kwam sjokken met een grizzly op zijn hielen. Ze waren allen bang, dat er een woedende beer vlak achter het stel aan zou komen. De moeders stuurden vlug de kleine kinderen de wigwams in. Verschillende krijgers legden een pijl op hun boog en bleven staan wachten.

„Ik had de andere kant uit moeten rennen — weg van het dorp“, hijgde Kleine Wolf. Nu had hij iedereen in gevaar gebracht! Hij scheen altijd alles verkeerd te doen. Zou hij het ooit leren een echte krijger te worden? Plotseling greep hij de welp en zonder enige aandacht aan de kreten van zijn moeder te schenken, rende hij terug bos in zo hard hij kon lopen. *Als ik de moederbeer maar kan vinden, dacht hij, dan kan ik haar welp teruggeven. Dan zal ons dorp veilig zijn!*

„Klein zijn heeft zijn voordelen“, mompelde hij, terwijl hij, moe begon te worden. Het beertje was zwaar en bleef zijn kop omdraaien om de kin van Kleine Wolf te likken, alsof zij een spelletje deden! De jongen ging langzamer lopen en begon voorzichtig te lopen, toen hij het bessenbosje naderde. Hij zette de welp neer en duwde hem naar een tak die zwaar beladen was met puperkleurige vruchten. Hij zuchtte van opluchting, toen het beertje van genoegen gromde en begon te eten. Nu kon Kleine Wolf er vandoor gaan.

Een luid, snuivend gegrom van de andere kant van de struiken deed Kleine Wolf verstijven van plotselinge paniek. Gelukkig was hij vlak bij een grote boom. Er waren geen lage takken, waar hij naartoe kon springen en grijpen, maar bomen klimmen was één ding, dat Kleine Wolf goed kon. Terwijl hij zijn armen en benen om de slanke stam sloeg, klauterde hij naar boven en het dichte gebladerte in. Juist op dat moment verscheen de berin, vergezeld van een andere welp.

Terwijl ze om de welp heendraaide, snuffelde ze achterdochtig. Haar ogen zeiden haar, dat het haar welp was, maar haar neus waarschuwde haar, dat er iets verkeerd was. De welp rook naar mensen.

Ademloos sloeg Kleine Wolf dit gade, terwijl zijn hart hem in zijn keel klopte. Als de berin zijn geur te pakken kreeg en de dunne boom inklom, zou deze onder haar gewicht breken, of ombuigen totdat zijn schuilplaats de grond

raakte. Dan zou hij er uit moeten springen en rennen. Hij had beren zien hardlopen en hij wist, dat hij maar weinig kans zou hebben in veiligheid te komen. Ondanks hun lompe gang konden beren rennen als de wind!

Zijn vader had hem geleerd, dat de enige manier om aan een rennende beer te ontsnappen was een heuvel af te gaan. Wegens hun korte voorpoten moesten zij langzaamgaan, omdat zij anders het evenwicht verloren en de heuvel afzolden.

Het welpje bleef proberen in de buurt van zijn moeder te komen, maar haar felle gegrom hield het tegen. Verbijsterd stond hij rustig naar haar te kijken, terwijl zij voorzichtig om hem heen draaide en de grond besnuffelde. „O neen!“ hijgde Kleine Wolf, toen ze regelrecht naar zijn boom toekwam. Terwijl ze op haar achterpoten stond, begon ze haar vierkante kop heen en weer te schudden onder het maken van boze geluiden.

Kleine Wolf was bang, terwijl hij zich aan de zwaaiende takken vastklemde en naar omlaag keek naar de grote tanden, die hem wachtten. Toen ze zag, dat ze hem niet uit de boom kon krijgen, begon de berin met haar klauwen in de stam van de boom te slaan. De bast van de boom vloog alle kanten uit, toen ze eraan trok. De jongen wist, dat wanneer de berin zag, dat ze de boom niet om kon gooien, ze zou gaan klimmen.

Nooit had Kleine Wolf een welkomer geluid gehoord, dan het geluid van een tamtam en de kreten van mannen, die door het bos naar zijn schuilplaats renden. De roepende krijgers werden aangevoerd door zijn vader, opperhoofd Otoe. Ze waren gekomen om hem te redden!

De zorg voor haar welpen overheerste de woede van de grizzly. Terwijl ze zich omkeerde, ging ze er vandoor en voerde hen van het geschreeuw vandaan.

„Je was bereid je voor de stam op te offeren“, zei opperhoofd Otoe tegen zijn zoontje, terwijl zij naar het dorp terugliepen. „Dat was erg dapper, Grize Wolf.“

Kleine Wolf gloeide van trots. Zijn vader had hem Grize Wolf en niet Kleine Wolf genoemd. Het was zijn eerste grote stap naar het man zijn!

Wees standvastig in je Geloof

Buiten stormde het, en het enige geluid in de hut was de stem van vader die op rustige wijze verklaarde waarom hij bloem had gegeven aan degenen die de dag langs waren gekomen. Er waren veel zieken in de kleine gemeenschap en een mengsel van bloem en water scheen de beste medicijn te zijn.

Geuldig herinnerde vader de kinderen eraan dat zij bijzonder waren gezegend omdat geen een van hen die vreemde „winterziekte“ had gekregen. Al was de oogst in de herfst mislukt, het was hem toch mogelijk geweest om bloem te krijgen, in ruil voor de huidkarren die hij maakte voor zijn burens voor pioniers, die door Fillmore trokken op hun weg naar de west. Eerder op de morgen had moeder gezegd: „Geef alsjeblieft geen bloem meer weg vader. Er is nog maar net genoeg over voor één broodje voor onze eigen kinderen.“ Voordat vader kon antwoorden werd er op de deur geklopt. Een van de burens stond buiten. Hij zei dat hij wat bloem nodig had voor zijn zieke vrouw.

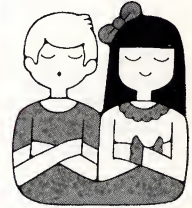
Zelfs het jongste kind werd getroffen door de dankbare blik op het gezicht van de buurman toen vader een kop met bloem vulde, deze aan hem gaf en zei: „Wees standvastig in het geloof, de Here zal voor ons zorgen.“

Een paar minuten later werd er weer geklopt en toen vader de deur openmaakte rende er een jongeman naar binnen. Het gezin wist dat vader niet kon weigeren toen de bezorgde jonge vader zei: „O broeder Carling, mijn baby is sterfende! Ik moet wat bloem hebben.“ Nadat de jongeman met de bloem was vertrokken, begon moeder te huilen. Vader legde teder zijn arm om haar heen en stelde voor dat het gezin met hem in gebed zou gaan. Een gevoel van rust en hoop kwam in de kleine hut toen de vader zijn dank uitsprak voor hun gezondheid, warmte en voor hun veiligheid op zo'n koude novemberdag. Vervolgens bad hij of het op enigerei wijze mogelijk zou kunnen zijn om aan voedsel te komen, in het bijzonder aan wat bloem.

Na het gebed stelde vader aan moeder voor om te proberen nog wat bloem uit de kist bij elkaar te schrapen, dat genoeg zou zijn om wat jus te maken. Tot haar verbazing was hier genoeg voor en bleef er nog wat over.

Toen het gezin aan de maaltijd was werd er opnieuw aan de deur geklopt. De man die buiten stond zei dat hij de hulp van een goede wagenmaker nodig had en dat hem was verteld dat vader hem zou kunnen helpen. „Ik heb twintig tonnen bloem bij me en ik vraag me af of ik die misschien zou kunnen aanbieden voor wagens!“

Onze biddende vriendjes

Gezinsgebed

Toen Christien haar oudere zuster hielp bij het klaarmaken van de avondmaaltijd, hield zij nogal eens op om door het venster naar de regen te kijken. Zij waren niet bang voor de storm maar de meisjes maakten zich zorgen over vader, die terug moest komen met nieuws van moeder, die de baby honderden kilometers verder naar het ziekenhuis had gebracht om een operatie te ondergaan.

De maaltijd was al klaar toen vader eindelijk thuis kwam. Voordat zij gingen eten, stelde hij voor om neer te knielen en een zegen voor het voedsel te vragen en een bijzonder gebed voor de gezondheid en bescherming voor elk lid van het gezin uit te spreken.

De storm scheen met de minuut in kracht toe te nemen. Toen de

Het lied van Peter

Peter keek de vreemde ziekenhuiskamer eens rond. Dit was de eerste nacht dat hij ooit van zijn vader en moeder weg was geweest, en hij was bang, niettegenstaande de verpleegsters hem hadden beloofd dat ze bij hem in de buurt zouden blijven. De dokter was ook erg vriendelijk geweest toen hij had uitgelegd wat er de volgende morgen bij de operatie met Peter zou gebeuren.

Het was een groot ziekenhuis maar het was er erg vol. Het enige bed dat voor Peter ter beschikking was bevond zich in een kamertje aan het einde van de mannenafdeling. Het zien van al deze zieke mannen maakte Peter bang. Hij trok zijn beddelaken hoog op en begon te bidden dat hij zich niet zo bang en alleen zou voelen.

Na zijn gebed schoot hem een lied te binnen dat hij en zijn vrienden in de zondagsschool hadden gezongen en dat begint met: „Jezus houdt van mij, dat weet ik . . .“

Peter had altijd van dit lied gehouden, maar deze avond schenen de woorden een bijzondere betekenis voor hem te hebben. In het begin zong hij ze heel zacht, doch zonder dat hij er zich bewust van was, begon hij harder te zingen. Een verpleegster die de kamer passeerde hoorde de zwakke maar heldere stem luider worden bij het refrein van het bekende lied. Het lieflijke gezang van Peter kon over de gehele mannenafdeling worden gehoord.

De mannen staakten hun gesprekken. Zij zetten hun radio's af. Zij luisterden rustig. Tranen

liepen over de wangen van sommige van de mannen toen zij van deze kleine jongen de troostende verzekering hoorden: „Jezus houdt van mij . . .“

Toen Peter zijn lied had beëindigd, rolde hij zich lekker in de dekens, draaide zich nog een keertje om en viel toen gauw in slaap. Zijn lied en gebed hadden hem de nodige rust verschaft. Hij voelde zich niet langer alleen of bevreesd.

meisjes de afwas deden belde er een patient van vader op. Hij moest een spoedbehandeling hebben voor een zere kies. Christien wilde met vader meerijden naar zijn praktijk en gezamenlijk waadden zij door het water naar de auto en gingen op weg.

Het regende nog steeds toen vader met zijn patient klaar was en zij

gingen allen weer op weg naar huis. Op het moment dat vader van de hoofdweg af sloeg was er iemand op een hoger gedeelte die als een bezetene op zijn claxon toeterde, maar de waarschuwing kwam te laat!

Snel stromend water stortte zich op de auto, tilde hem op en gooide hem op zijn kant. Vader speelde het klaar om een raam omlaag te draaien en er Christien doorheen te drukken zodat twee jongens die op de kant stonden haar eruit konden trekken en haar in veiligheid brengen. Voor hem was het evenwel onmogelijk om uit de auto te komen omdat deze door de kracht van de stroom werd meegetrokken.

Toen voelde hij dat hij uit de auto werd geseurd. Het laatste geluid, dat hij hoorde voordat hij in een lange, donkere afwateringsbuis

werd gezogen was Christien, die schreeuwde: „Papa, papa,“ toen zij trachtte zich te ontworstelen aan degenen die haar vasthielden. Snakkend naar adem werd hij door de buis getrokken. Aan het einde van de buis trokken sterke armen hem uit het kolkende water.

Na lange momenten van martelende onzekerheid waren Christien en haar vader weer bijeen, wel met schrammen en builen, maar op een of andere wonderbaarlijke wijze nog in leven.

Veilig in vaders armen slaakte Christien een zucht van verlichting. „Dat was een snelle verhoring van ons bijzonder gebed; of niet!“ zei vader. Christien keek naar hem en glimlachte. Zij kon niet de juiste woorden vinden om haar gevoelens van liefde en dankbaarheid te uiten, daarom knikte zij alleen maar instemmend.

Twee zoutmeren

DOOR NANCY M. ARMSTRONG

Het meer van Galilea wordt dikwijls vermeld in de verhalen over het leven van Christus. Dit zoetwatermeer, dat veel vis bevat, is tweeëntwintig kilometer lang en dertien kilometer breed op zijn breedste punt. In de heuvels die het strand omgeven verrichtte Jezus het wonder van de broden en de vissen. Hij kalmeerde een zware storm die op het meer woedde en wandelde er op het water.

Van het meer van Galilea tot de plaats waar de rivier de Jordaan in de Dode Zee uitmondt is het slechts een afstand van honderdenvier kilometer; maar de rivier kronkelt en draait zo, dat het een afstand van bijna tweehonderd kilometer door de vallei is voor hij de Dode Zee bereikt.

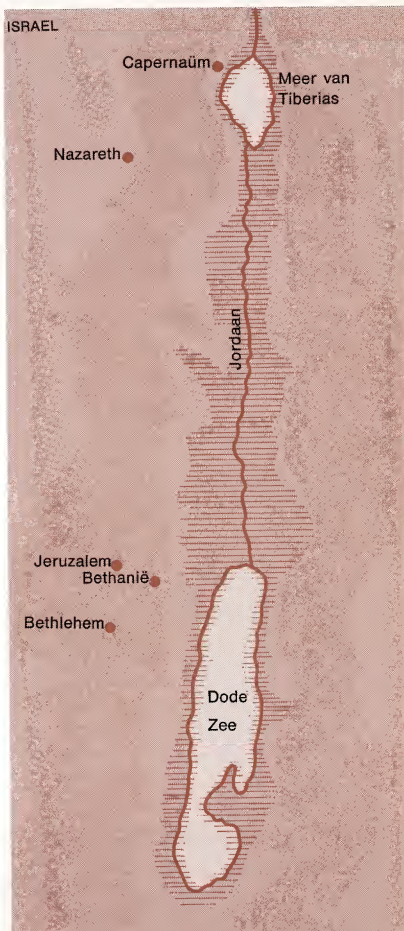
De kleine stad Bethlehem, waar Jezus werd geboren, ligt ongeveer tweeëntwintig kilometer van de Dode Zee. Niets kan in deze zee leven. Het water is zes maal zo zout als het water van de oceaan, omdat het geen uitweg heeft.

Bij Salt Lake City in Utah bevindt zich een geografische formatie die gelijk is aan die in het Heilige Land. Het Meer van Utah, een groot zoetwatermeer ligt in een vallei, die bijna geheel door bergen wordt omgeven. Het is veertig kilometer lang en dertien kilometer breed – net zo breed als het meer van Galilea. Evenals het meer van Galilea bevat het een overvloed aan vis. Een andere rivier Jordaan, genoemd naar de stroom in het Heilige Land, stroomt noordwaarts uit het Meer van Utah. Na ongeveer vijftig kilometer mondt hij uit in het Grote Zoutmeer.

Meer van Galilea

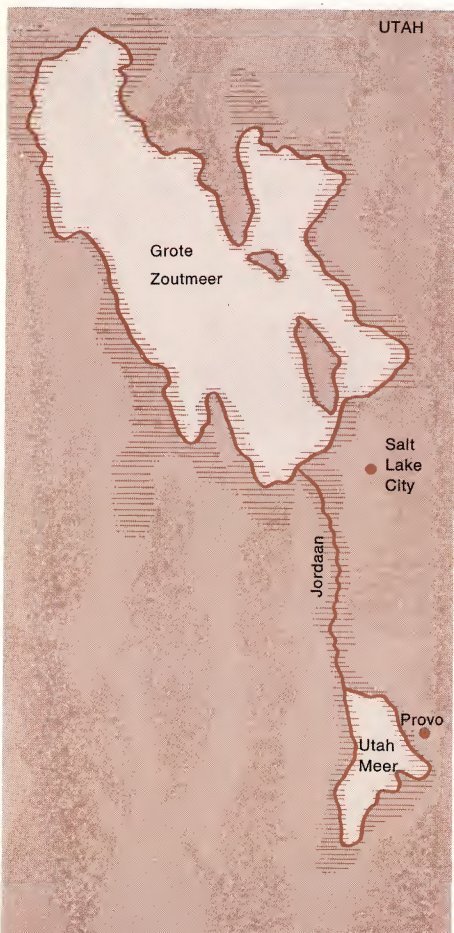
Foto van Preston Robinson

Grote Zoutmeer

Foto Eldon Linschoten

ILLUSTRATIE DICK BROWN

Het Grote Zoutmeer is veel groter dan de Dode Zee en is een van 's werelds wonderen der natuur. Het is honderentwintig kilometer lang en op sommige plaatsen tachtig kilometer breed. Behalve door de rivier de Jordaan wordt het Grote Zoutmeer ook gevoed door andere zoetwaterstromen, doch het zoutgehalte is vier tot zeven maal hoger dan de oceaan. Het zoutgehalte varieert naar gelang de waterstand in het meer rijst of daalt, met de verandering van de seizoenen. De pekkel wordt door lange pijpleidingen naar vijvers gepompt waar het water door de zonnwarmte verdampt en het overblijvende zout wordt gezuiverd.

Diverse eilanden in het Grote Zoutmeer zijn broedplaatsen voor zwermen zeemeeuwen, eenden, ganzen en pelikanen. Elke lente nestelen duizenden zeemeeuwen zich op een eiland dat Vogeleiland wordt genoemd. De zeemeeuw is het staatsymbool van de staat Utah en hij wordt bij de wet beschermd. Dit ter herinnering aan het wonder dat geschiedde in de dagen van de mormoonse pioniers in de Vallei van het Grote Zoutmeer. Toen sprinkhanen de eerste tarweoogst, die de pioniers hadden gezaaid, dreigden te vernietigen, kwamen de zeemeeuwen van het Grote Zoutmeer en verslonden de sprinkhanen. De twee gebieden, in het Heilige Land en in Utah, hebben elk een zoetwatermeer, een zoutwatermeer en een rivier de Jordaan. En beide zijn het toneel geweest voor wonderen die door de Here voor Zijn getrouwe volgelingen zijn verricht.

*

„Volgens welke beginselen werkt het presidium van een quorum in de Aäronische priesterschap?“

Een president van een diakenenquorum gaf onlangs in een vasten - en getuigenisvergadering in een wijk vanaf het spreekgestoelte zijn getuigenis. Toen hij neerkeek op de eerste rij in de kapel waar de leden van zijn quorum zaten, werd hij overweldigd door de wetenschap dat hij verantwoordelijk was voor elke diaken in de wijk. Hij riep uit: „Tjonge, ik kan niet geloven dat jullie jongens allemaal onder mijn leiding staan.“

Deze goede jonge quorumpresident was er zich van bewust dat hij — via de bisschop — door de Here was geroepen om de leden van zijn quorum te leiden. Dat hij verantwoordelijk was om de Here te vertegenwoordigen en toe te zien dat de diakenen in het quorum de wil des Heren nakwamen. Hij begon te begrijpen wat de Heiland bedoelde toen Hij zei:

„En verder, voorwaar zeg ik u: De plicht van een president over het ambt van diaken is om over twaalf diakenen te presideren, in raadsvergadering met hen bijeen te komen, hun hun plicht te onderwijzen, en elkander te stichten, zoals de verbonden dit aangeven.“

Er zijn drie kardinale punten in deze obenbaring die iedere quorumpresident moet kunnen begrijpen en toepassen wil hij de aan zijn leiderschap verbonden verantwoordelijkheid kunnen dragen.

1. *Presideren*. Dit betekent toezicht houden, leiding geven, de weg wijzen of controleren. De quorumpresident bezit de sleutelen om zijn quorum te leiden zodat zijn leden de plichten van hun priesterschap kunnen vervullen. Hij, niet alleen de quorumadviseur, is gerechtigd openbaring voor het leiden van het quorum te ontvangen, en als hij deze sleutelen niet gebruikt, worden het quorum de bijzondere zegeningen onthouden die het slechts van hun president kan verkrijgen.

2. *In raadsvergadering met hen bijeen komen*. Dit vereist van de quorumpresident dat hij liefderijke zorg voor ieder lid van het quorum toont, dat hij voor ieder een vriend is en ontvankelijk voor de noden van het individu en van de groep. Het betekent dat hij hen leidt en aanmoedigt, dat hij de leden aanraadt om getrouw aan hun roeping te zijn, een rein leven te leiden en hun priesterschap te eren. De quorumpresident moet beseffen dat de Here de leden van het quorum onder zijn leiderschap heeft gesteld en de Here verwacht van de president om „in raadsvergadering met hen bijeen te komen“

telkens als zij aanwijzingen en leiding nodig hebben.

3. *Hun hun plicht onderwijzen.* Dit is een stimulerende verantwoordelijkheid voor een quorumpresident die van gelijke leeftijd is als de leden van zijn quorum. Maar wij dienen nooit te vergeten dat de Here de opdracht heeft gegeven dat elke Aäronische priesterschapsdrager van de quorumpresident aanwijzingen moet ontvangen met betrekking tot zijn plichten in het priesterschap. Het feit dat anderen, zoals de adviseur, deze plichten ook onderwijzen onthefte de president niet van zijn verantwoordelijkheid.

Het is interessant om te constateren dat de Here dezelfde aanwijzingen heeft gegeven aan de presidenten van leraars — en priestersquorums — en aan presidenten van ouderlingenquorums. Hieruit blijkt hoe belangrijk Hij deze raad vindt.

Iedere president van een Aäronisch priesterschapsquorum moet eraan denken dat hij handelt op aanwijzing van zijn bisschop, die president is van de Aäronische priesterschap in de wijk en die ook president van het priestersquorum is. Het priestersquorum heeft in dit opzicht een unieke leiding. Omdat de bisschop de president van dat quorum is, kan een priester geen quorumvergadering presideren. Hij kan de vergadering leiden, maar het recht en de verantwoordelijkheid om de priesters te presideren berust alleen bij de bisschop, en hij is niet bevoegd dit recht aan anderen over te dragen. Hij kiest de leider van een groep priesters om hem te helpen bij het leiden van het priestersquorum. Deze jongeman speelt een belangrijke rol bij het werk voor de jeugd in de wijk, daar hij optreedt als voorzitter van het jongerencomité van de bisschop en hij het activiteitenprogramma leidt van de OOV van de Aäronische priesterschap.

Quorumleiders krijgen raadgevers om ze te helpen. Een verstandige president zal zijn raadgevers op doeltreffende wijze gebruiken, hij zal hen raadplegen en in staat stellen hun volle aandeel in het werk van het presidium te leveren. Hij zal regelmatig met ze bijeenkomen om plannen te maken, te organiseren en hun verrichtingen te evalueren. Hij zal zijn raadgevers gelegenheid geven om bij te toerbuert de leiding te nemen over quorumvergaderingen en hij zal ze meenemen op zijn bezoeken bij leden van het quorum. Het presidium moet als een team samenwerken en een voorbeeld zijn voor het quorum door een goede samenwerking in de leiding. Voor de quorumpresident is het belangrijk te leren hoe hij zijn raadgevers kan gebruiken en voor hen om te leren hoe zij hun president kunnen gebruiken.

U die bent geroepen om quorumpresident te zijn

hebt een uitzonderlijke gelegenheid om de grote zegeningen te ontdekken, die voortvloeien uit het dienen van uw medemensen en om uzelf voor te bereiden op grotere verantwoordelijkheden in de toekomst.

U zult begrijpen dat er voor leiders geen plaats is voor zelfzucht. U zult tot het besef komen dat de liefde in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen volgens een bepaald plan in toepassing wordt gebracht. U zult leren van anderen te houden en voor hen te zorgen, als u uw plichten nakomt.

Een toegewijd quorumpresident deelde mede dat zijn gebed anders van inhoud werd. Hij kwam tot de ontdekking dat hij voor de leden van zijn quorum bad in plaats van voor zijn eigen belangen. En als u voldoende belangstelling toont zult u naar wegen zoeken om meer succes in uw roeping te hebben, zoals het vragen van hulp aan volwassenen, aan uw raadgevers, door persoonlijke studie van de Schriften en andere goede boeken en door persoonlijk gebed en vasten. U zult tot de ontdekking komen dat iedere leider in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen „zijn schapen moet hoeden“, doch tegelijkertijd verantwoording schuldig is aan een boven hem gestelde leider, uiteindelijk aan de profeet.

Een goed werkende quorumleider zal zijn leiders steunen en volgen op dezelfde wijze als hij verwacht dat de leden van zijn quorum hem zullen volgen. Hij zal ook zijn „kudde“ tot ontwikkeling brengen door verantwoordelijkheden over te dragen zodat anderen ook leiderskwaliteiten kunnen ontplooiën en aan zegeningen kunnen deelhebben. Houd boven alles voor ogen dat u — door middel van Zijn dienstknechten — door de Here bent geroepen. Hij heeft iedereen die een leidende functie in Zijn koninkrijk vervult, beloofd dat als hij als leider zijn best doet om zijn opdracht goed uit te voeren, de Here zijn vermogen om te dienen vergroot, zijn getuigenis zal versterken, zijn zwakheden zal helpen overwinnen en het leven zal zegenen van degenen over wie hij is gesteld. Volg het voorbeeld van Nefi, die met onwankelbaar geloof reageerde op het beroep van de Here om een moeilijke opdracht uit te voeren.

„ . . . Ik zal doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat hun wordt bevolen.“ (1 Nefi 3:7.)

ROBERT BANCKMANN
PRESIDENT OOV VAN DE AÄRONISCHE
PRIESTERSCHAP (JM)

*

God voorverordineert Zijn profeten en Zijn volk

DOOR BROEDER BRUCE R. McCONKIE
Van de Raad der Twaalven

*De Here heeft hen, die bedenen
dage worden geroepen om Zijn
volk te leiden, voorbereid*

Ik geloof dat Spencer W. Kimball werd voorverordineerd om president te worden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; om een profeet, ziener en openbaarder voor het volk des Heren te zijn; en om de woordvoerder van God op aarde te zijn voor de tijd die voor ons ligt. Ik weet dat hij tot deze bediening werd geroepen en gekozen en aangesteld door de geest van profetie

en openbaring. Ik was erbij aanwezig toen de Geest des Heren tot ieder lid van de Raad der Twaalven getuigde dat het de gedachte en wil was van Hem Wiens getuigen wij zijn en Die wij dienen, dat president Kimball nu naar voren moest treden en Zijn volk leiden. Het was alsof de Here met Zijn eigen stem zei: „Mijn dienstknecht Harold B. Lee was 'getrouw en oprecht in alles' (LV 124:13) waarvoor ik hem heb gesteld; zijn bediening onder u is nu voltooid; en ik heb hem geroepen voor andere en grotere werken in mijn eeuwige wijngaard.

En ik, de Here roep nu Mijn dienstknecht Spencer W. Kimball om Mijn volk te leiden en het werk voort te zetten om hen voor te bereiden op die grote dag dat ik zal komen om persoonlijk op de aarde te regeren. En ik zeg nu tot hem zoals ik dit ook tot Mijn dienstknecht Joseph Smith heb gezegd: „... Daarom moet gij, Mijn kerk, acht geven op al zijn woorden en geboden, die hij u zal geven, zoals hij ze ontvangt, en in alle heiligheid voor Mij wandelen; Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof alsof het uit Mijn eigen mond kwam. Want aldus zegt de Here God: Hem heb ik geïnspireerd om de zaak van Zion met zeer grote kracht te bevorderen; Ik ken zijn ijver, en zijn geboden heb ik gehoord.“ (LV 21: 4-5, 7.)

Het lijkt gemakkelijk om in de profe-

ten uit de oude tijden te geloven en te veronderstellen dat wij de raadgevingen, die zij onder andere omstandigheden en aan andere mensen gaven, geloven en opvolgen. Maar de grote opgave waarvoor wij net zo zijn geplaatst, als dit in elke tijd dat de Here een volk op aarde had het geval was, is of wij acht zullen geven op de woorden van zijn levende woordvoerders en de raadgevingen en leiding opvolgen die zij voor onze dagen en tijd geven. Het is derhalve mijn wens om het simpele feit nader bekend te maken dat deze nederige mannen, die in onze tijd Kerken Koninkrijk van God op aarde presideren, gelijk zijn aan de profeten en apostelen van weleer en degenen zijn, die God heeft uitverkoren om zijn aardse Koninkrijk in deze laatste dagen te leiden en te besturen. Degenen van ons die bijna dagelijks met president Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner en Marion G. Romney verkeren, verwonderen zich over hun wijsheid en oordeel bij het nemen van beslissingen en erkennen hen als predikers van de gerechtigheid, van gelijk formaat als Petrus, Jakobus en Johannes, die het Eerste Presidium van de Kerk in hun tijd waren. Mag ik zeggen dat deze broeders maar niet lukraak worden geroepen om Gods werk op aarde te leiden? Zijn wil en invloed zijn hierin terug te vinden. Hij kent het einde van den beginne Hij ordeneerde en ontwierp het heilsplan en bepaalde dat Zijn eeuwigdurende Evangelie in een reeks van bedelingen aan de mens zou worden geopenbaard, te beginnen bij Adam en voorts bij Joseph Smith. En Hij — de Almachtige — kiest de profeten en apostelen, die in Zijn naam optreden en Zijn boodschap in elke tijd en bedeling aan de wereld brengen. Hij kiest en verordineert Zijn dienstknechten van tevoren; Hij zendt ze naar de aarde op de daarvoor vastgestelde tijd; Hij leidt en bestuurt hun voortdurende aardse voorbereidingen. En dan roept Hij

hen tot de functies waartoe zij zijn voorverordineerd voor de grondlegging van de aarde.

Het zij mij toegestaan president Spencer W. Kimball als voorbeeld te nemen van zo iemand, die was voorbereid, die was voorverordineerd en werd geroepen voor leiderschap onder het volk des Heren. Hij werd, dit is waar, geboren in het huisgezin des geloofs. Evenals Jakob, die geestelijke talenten erfde van Izaak en Abraham, is hij van huisuit begiftigd met die talenten en bekwaamheden die hem voor zijn huidige functie, het apostolisch leiderschap, hebben voorbereid.

Maar er komt meer bij dan aardse geboorte, meer dan aardse voorbereiding. Het had zijn reden dat hij in het huisgezin des geloofs werd geboren, en het was niet alleen dit leven dat hem voorbereidde om als een dienaar van licht en waarheid en verlossing voor zijn mede-stervelingen te staan. Een feit is dat hij een geestelijke zoon van God is, die werd geroepen en gekozen en voorgeordend voor de grondlegging van deze aarde en hij vervult nu de bestemming, die in het voorbestaan voor hem werd bepaald, en hem in ons bijzijn werd beloofd toen wij met hem in de grote raadsvergadering zaten en God zelf daar aanwezig was.

Joseph Smith heeft eens gezegd: „Een ieder, die een roeping bezit om tot de inwoners der aarde te prediken, werd tot dit doel reeds bestemd in de grote Raadsvergadering in de hemel vóór deze wereld bestond.“ Vervolgens zei de profeet van zichzelf: „Ik veronderstel, dat ik in die grote Raadsvergadering voor het ambt werd geroepen, dat ik thans bekleed.“ (*Leringen van de Profeet Joseph Smith*, bladzijde 388.) President Kimball draagt nu de mantel van Joseph Smith en valt onder dezelfde regel, dat hij voorverordineerd is.

Abraham, onze vader, die ook in deze raadsvergadering aanwezig was, had het voorrecht om in een

visioen de scharen te zien van de geesten in het voorbestaan. „Onder al dezen, „... waren er velen der edelen en groten,“ waarvan hij beschreef dat zij „goed“ waren.“ (Abraham 3 : 22.) Abraham zag dat God, de Eeuwige Vader „stond te midden“ van deze machtigen en zei: „Dezen zal Ik tot Mijn regeerders maken; ... en Hij zeide tot mij: Abraham, gij zijt een hunner; gij waart gekozen, voordat gij werdt geboren.“ (Abraham 3 : 23.)

En zoals het geschiedde met Abraham, zo ging het met alle andere profeten, en in mindere of meerdere mate met het gehele huis van Israël en met alle leden van de Kerk van de Here op aarde — allen delen in de zegeningen van het voorverordineerd zijn.

Tegen Jeremiah zei de Here: „Eer Ik u in uw moeders buik formeerde, heb ik u gekend, en eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb ik u gehelligd; Ik heb u den volken tot een profeet gesteld.“ (Jeremia 1 : 5.) Allen die in dit leven het Melchizedekse priesterschap ontvangen waren zoals Alma onderwijst: „Zij waren volgens de voorkennis van God wegens hun groot geloof en goede werken sedert de grondlegging der wereld geroepen en voorbereid,“ omdat zij onder de edelen en groten in het voorbestaan waren. (Alma 13 : 3.)

En Paulus zei dat door deze regel van voorverordineren, wat hij de leer van de verkiezing noemt, dat er aan het gehele huis van Israël „de aanname tot kinderen, en de heerlijkheid, en de verbonden, en de wetgeving en de dienst van God, en de beloftenissen“ ten deel viel. (Romeinen 9:4.)

Hij zegt dat de getrouwe leden van de Kerk, „dengenen, die God liefhebben“ en „die naar Zijn voornemen geroepen zijn“ tevoren zijn verordineerd „om den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn“ en „medeërfgenen van Christus“ te zijn en het eeuwige leven te hebben

in het Koninkrijk van onze Vader. (Romeinen 8 : 17, 28, 29.)

Hij zegt ook van de leden van de Kerk dat God „gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, vóór de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde,“ ons allen tevoren verordineerd heeft om door aannemings kinderen van Jezus Christus te worden, om aldus „vergeving der misdaden“ in dit leven te verwerven en een erfenis van eeuwige glorie in het komende leven. (Efeze 1 : 4-8.)

Onze openbaringen, oude zowel als hedendaagse, staan vol met uitspraken over de regel van het voorverordineren, die van toepassing is op ons als personen; overeenkomstig de voorkennis van God zijn wij geroepen voor bijzondere werken in het sterfelijk leven; en ook gelden allen de zegeningen die zijn beloofd aan de schare dappere zielen, die zijn geboren uit het geslacht van Israël en die de stem van de Goede Herder horen en op aarde in Zijn schaapskooi komen. Christus zelf is het prototype van alle voorverordineerde profeten. Hij werd gekozen in de raadsvergaderingen van de eeuwigheid om de Heiland en Verlosser te worden. Petrus zei van Hem: „Hij was een onbestraffelijk en onbevlekt Lam: dewelke wel voorgerekend is vóór de grondlegging der wereld“ (1 Petrus 1 : 19-20.), als „Degene, Die zou komen in het midden des tijds“ (LV 20 : 26) om de oneindige en eeuwige verzoening uit te werken. Gedurende 4000 jaar getuigden alle profeten van Zijn komst en verkondigden Zijn goedheid en genade.

Maria, de moeder van onze Here „naar het vlees“ (1 Nephi 11 : 18); Mozes de grootste profeet die ooit in Israël werkte; de apostel Johannes, wiens zending het was om in visioenen het einde van de wereld te aanschouwen; Joseph Smith, de profeet en ziener van de herstelling; zij werden allen honderden of duizenden jaren voor hun sterfelijke

bediening aangewezen omdat hun werk vooraf bekend en overwogen was.

Het werk dat door Johannes de Doper, door de oorspronkelijke Twaalven en door Columbus moest worden gedaan was allemaal vooraf bekend en geregeld. En al dezen zijn slechts voorbeelden want al het werk des Heren is vooraf ontworpen en voorbereid, en allen, die worden geroepen en uitverkoren om het werk te doen, ontvangen hun opdracht en ordening van Hem, eerst in het voorbestaan en dan, als zij oprecht en getrouw blijven, opnieuw hier in het sterfelijk bestaan.

Hoe staat het met onze president, de man die de Here heeft uitverkoren om Hem te vertegenwoordigen en Zijn koninkrijk te presideren in het tijdperk dat voor ons ligt? Hij is waarachtig meer dan een nakomeling van getrouwe vaders. Hij is uiteindelijk een zoon van God, een geestelijke nakomeling van de Almachtige. Hij woonde bij de Eeuwige Vader, hij zag Zijn gelaat, hoorde Zijn stemmen wat belangrijker is dan al het andere, hij geloofde Zijn woord en gehoorzaamde Zijn wet.

Door zijn gehoorzaamheid, door zijn instemming, door zijn persoonlijke rechtschapenheid, omdat hij koos het pad te volgen van de Uitverkoren en Geliefde Zoon, was Spencer W. Kimball een van de edelen en groten in het voorbestaan. Boven al zijn andere talenten, ontwikkelde hij het talent om geestelijk te leven — het talent om te geloven en de waarheid te aanvaarden, het talent om naar de rechtschapenheid te verlangen.

Hij kende en vereerde de Here Jehova, die „gelijk God was“. (Abraham 3 : 24.) Hij was een vriend van Adam en Enoch. Hij aanvaardde raadgevingen van Noach en Abraham. Hij woonde vergaderingen bij in gezelschap van Jesaja en Nefi. Hij diende in het hemelse Koninkrijk samen met Joseph Smith en Brigham Young.

Het voorbestaan is niet de een of andere afegelegen en geheimzinnige plaats. Er zijn slechts enkele jaren verlopen sedert wij weggingen uit de Eeuwige Aanwezigheid van Hem wiens kinderen wij zijn en in wiens huis wij woonden. Ieder van ons is slechts door een dunne sluier gescheiden van de vrienden en medewerkers van toen.

Het is waar dat dat gordijn gesloten is, zodat wij ons onze relatie met die wereld niet meer kunnen herinneren. Maar wat wij wel weten is dat onze Eeuwige Vader alle kracht, alle macht, alle heerschappij en alle waarheid heeft en dat Hij in de gezinseenheid leeft. Wij weten dat wij Zijn kinderen zijn, dat wij naar Zijn evenbeeld zijn geschapen, en met de macht en bekwaamheid om gelijk Hem te worden. Wij weten dat Hij ons onze vrije wil gaf en de wetten instelde, waardoor wij — indien wij eraan gehoorzamen — het eeuwige leven kunnen verwerven. Wij weten dat wij daar vrienden en metgezellen waren. Wij weten dat wij onderdicht ontvingen volgens het volmaaktste opvoedingssysteem ooit ontworpen, en dat wij door gehoorzaamheid aan Zijn eeuwige wetten een oneindige verscheidenheid van talenten kunnen ontwikkelen.

En hieruit komt de leer van de voorordinitie voort. Wanneer wij het sterfelijk leven aanvangen, brengen wij de talenten, bekwaamheden en mogelijkheden die wij door gehoorzaamheid in ons voorbestaan hebben verkregen, mee. Wolfgang A. Mozart, de grote componist (1756-1791), componeerde en publiceerde sonates toen hij slechts acht jaar oud was, omdat hij met een muzikaal talent werd geboren. Melchizedek kwam in deze wereld met een geloof en geestelijke bekwaamheden zo groot, dat „hij als kind God vreesde, en dat hij de bekken van leeuwen stopte en het geweld van vuur bedwong.“ (Genesis 14 : 26. Inspired Version.) Kaïn daarentegen was, evenals Lucifer, een leugenaar vanaf den beginne en zo

werd gezegd: „... gij zult Verderf worden genoemd, want ook gij waart eer de wereld was.“ (Mozes 5 : 24.)

Dit is nu de leer van de voorverordinitie; dit is de leer van de verkiezing. Dit is de reden waarom de Here zo'n uitverkoren en begunstigd en bijzonder volk op aarde heeft en dit is de reden waarom Hij zei: „Mijn schapen horen Mijn stem en Ik ken dezelve, en zij volgen Mij.

„En Ik geef hun het eeuwige leven ...“ (Johannes 10 : 27-28.)

De kennis van deze verwonderlijke waarheden plaatst op ons een groter last dan op enig ander volk dat Christus wil volgen — om Zijn juk op ons te nemen, om Zijn geboden te onderhouden, om steeds die dingen te doen die Hem vreugde geven. En als wij Hem liefhebben en Hem dienen, dan zullen wij acht geven op de woorden van de apostelen en profeten die Hij ons zendt om Zijn woorden onder ons te openbaren en te onderrichten.

De grote behoefte in deze wereld is niet dat de Here ons een profeet moet zenden die ons Zijn geest en wil openbaart. Hij heeft dit reeds gedaan; wij worden geleid door vele mannen die de geest van de inspiratie bezitten. De gróte zegening van vandaag is voor mensen die willen luisteren en die acht geven op de woorden die uit de mond komen van hen die profeten zijn. God zij geprezen dat er een profeet in Israël is!

God moeten wij smeken dat wij oren zullen hebben om te horen en dat wij acht geven op de stem van Zijn profeet!

God moeten wij danken dat Hij Zijn Geest over ons heeft uitgestort zodat wij de waarheid en de goddelijkheid kennen van het grootte werk van de laatste dagen, en voor zijn eeuwige waarheid getuig ik in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

*

Al het volk zegge „Amen”

*President Kimball
is bedien de woordvoerder
des Heren*

DOOR BROEDER MARK E. PETERSEN
Van de Raad der Twaalven

Bijeenkomst van zaterdagmiddag
6 april 1974

Tijdens deze conferentie hebben wij officieel een nieuwe president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geïnstalleerd. Het was een gewichtige gebeurtenis.

Slechts 12 maal in de 144 jaar van onze geschiedenis heeft dit plaatsgevonden. Tijdens de plechtige vergadering, die hedenmorgen in de tabernakel werd gehouden, werd president Spencer W. Kimball aanvaard als president van de Kerk maar ook als de profeet, ziener en openbaarder van de Here.

De stemming was eenparig. De positieve en bevestigende bekrachtiging van de Heilige Geest was hier ook. Iedereen in de grote tabernakel voelde de aanwezigheid van Gods invloed. Ook zij die naar de radio luisterden of de gebeurtenissen op de televisie volgden ondervonden er de invloed van. En zoals het in de dagen van Mozes was: „En al het volk zal zeggen: Amen.” (Zie Deuteronomium 27 : 16.) En welk een bijzondere man is gekozen. Nadat hij de Raad der

Twaalfen verscheidene jaren had geleid en hij de Kerk door het gezag van de Raad der Twaalfen als president had gediend in de periode tussen het overlijden van president Harold B. Lee en deze conferentie, is hij nu door de stemmen van de leden ondersteund als de over hen aangestelde geestelijke leidsman en de vertolker van het woord en de wil van God. Hij heeft deze hoge positie met grote nederigheid aanvaard. Maar hoewel hij nederig en bescheiden is, is hij een toonbeeld van kracht,

een man met veel initiatief en een vooruitziende blik, in elk opzicht een man van de daad.

Door zijn meer dan 30 jaren van apostolische bediening, staat hij in de Kerk bekend om zijn bijna ongelooflijke energie, zijn grenzeloos enthousiasme voor het werk, zijn onbaatzuchtigheid, zijn vaste besluit om zichzelf geheel te offeren op het altaar van het koninkrijk van God. Zijn toewijding kent geen grenzen. Hij is een volledig toegewijd dienstknecht van de Here Jezus Christus. Zijn gezondheid is op

wonderbaarlijke wijze hersteld ten einde hem in staat te stellen deze grootse bediening te vervullen. Zijn genezing is een van de tastbare bewijzen van de goddelijkheid van zijn roeping. Dit was ingrijpen van God.

Bij de uitoefening van de ongewone kracht waarmee de Here hem heeft begiftigd, vergeet hij nooit de bron en streeft hij voortdurend om de wil van de Meester te leren kennen en te doen.

ONDANKS al zijn energie en enthousiasme is hij een absoluut christen in zijn vriendelijkheid en medeleven, in zijn zachtmoedigheid, in het diepste begripen van andere mensen en hun problemen en in zijn verlangen hen te helpen.

Letterlijk heeft hij duizenden afgedwaalden bij de hand genomen en hen teruggeleid naar het pad van de verlossing, hun een nieuw licht tonende en nieuwe hoop gevende, zodat het voor hen mogelijk werd terug te keren op de weg die tot de Here leidt.

ALS er behoefte aan berisping bestond en hij was op de hoogte van die behoefte, dan heeft hij die gegeven, maar altijd in liefde en vriendelijkheid, met zachte hand, met medegevoel, echter volkomen in gerechtigheid.

ALS hij voor moeilijke taken wordt gesteld- en de huidige is zijn grootste-dan deinst hij er nooit voor terug zijn plicht te doen, maar benadert hij zijn taak met geloof en gebed en met alle kracht van zijn edele persoonlijkheid. Het resultaat hiervan is dat het werk altijd door hem wordt gedaan en zeer goed wordt gedaan.

Niettegenstaande hij zich voortdurend bewust is van zijn persoon-

lijke beperkingen, weet hij dat dit Gods werk is en dat de Here nederige mensen gebruikt om Zijn doelstellingen te verwezenlijken.

President Kimball gelooft met overtuiging in de woorden van Nefi die zegt: "... ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat hun wordt bevolen." (1 Nephi 3 : 7.) Dit is een van de fundamentele beginselen van zijn geloof. Het is het geheim van zijn succes.

Het plan van de Here zal nu voortgaan, zoals het altijd is voortgegaan, want de Almachtige zal door middel van president Spencer W. Kimball werken en hem dagelijks leiding geven. Het werk zal nooit ophouden, noch opnieuw worden hersteld.

Omdat de leden van de Kerk onze nieuwe president met algemene stemmen hebben ondersteund, hebben zij niet alleen een grote verantwoordelijkheid op zich genomen door hem plechtig te beloven dat zij hem zullen volgen, maar zij hielden zich ook aan een essentieel beginsel van het herstelde Evangelie van de Here Jezus Christus. Hun stem was een verbond dat zij voor God sloten, met opgeheven hand en in het bijzijn van de getuigen, die er ten getale van honderdduizenden waren in de tabernakel, voor de radio en bij de televisie.

Als wij onze president ondersteunen, dan stemmen wij ermee in zijn leiding te volgen. Hij is heden de woordvoerder des Heren en dit is van een grote en bijzondere betekenis. Toen deze aangelegenheid in de dagen van de profeet Joseph Smith ter sprake kwam, zei de Here sprekende over onze leiders:

"... dat zij moeten spreken, zoals zij door de Heilige Geest worden gedreven.

"En wat zij ook zullen spreken, wanneer zij door de Heilige Geest worden gedreven, zal Schrift zijn, de wil des Heren, de zin des Heren, het

woord des Heren, en de kracht Gods tot zaligheid." (LV 68 : 3-4.)

Als wij als leden van de Kerk onze stem uitbrengen om onze nieuwe president te ondersteunen, dan hebben wij een plechtig verbond aangegaan, om als hij ze ons geeft, ijverig acht te slaan op de woorden voor ons eeuwig leven.

De hedendaagse woorden van de Here leren ons:

"Want gij moet leven bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat." (LV 84 : 44.)

En hoe kunnen wij dit woord ontvangen? Door Zijn profeet!

Dit is vanaf den beginne Gods handwijze geweest. Amos gaf ons de openbaring die luid: „Gewisselijk de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe.“ (Amos 3 : 7.) Door het gehele Oude Testament heen handelde de Here op deze wijze. Het geschiedde aldus in de tijden van het Nieuwe Testament en is heden ten dage nog zo.

Toen de Kerk 144 jaar geleden werd geïnstitueerd maakte de Here dit duidelijk door het beginsel te herstellen dat de leider van Zijn Kerk op aarde ook Zijn woordvoerder was en niet iemand, die zichzelf had aangesteld, en ernaar streefde een eigen aanhang op te bouwen.

Op 6 april 1830 toe Hij sprak over de nieuw benoemde president van de Kerk, verklaarde de Here dat deze president ook Zijn woordvoerder zou zijn.

Nadat Hij dit had gedaan benoemde de Here hem ook tot profeet, ziener en openbaarder. En vervolgens gebod de Here de leden als volgt: „Daarom moet gij, Mijn kerk, acht geven op al zijn woorden en geboden, die hij u zal geven, zoals hij ze ontvangt, en in alle heiligheid voor Mij wandelen.

Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, alsof het uit Mijn eigen mond kwam.“ (LV 21 : 4-5.)

Daarna volgde die grote belofte voor als wij hieraan gehoorzamen: „Want indien gij deze dingen doet, zullen de poorten der hel u niet overweldigen; ja, der Here God zal de machten der duisternis voor u verspreiden en de hemelen voor u welzijn en voor de heerlijkheid Zijns naams doen schudden.“ (LV 21 : 6.) Wat kunnen wij nog meer verlangen? Dit bevat een groot beginsel — een les te meer — die wij moeten leren uit het stemmen van vandaag. Het betekent dat er slechts één hoofd van de Kerk van Christus op dezelfde tijd op aarde kan zijn, en dat hij moet worden gekozen en ondersteund op de wijze waarop president Kimball dit vandaag werd gedaan. Geen enkel mens kan dit zichzelf toeëigenen. Hij moet door God worden geroepen zoals Aäron dit werd. (Zie Hebreëën 5 : 4.)

Ook staat de Here geen geheime verordeningen in Zijn werk toe. Om geldig te zijn behoort alles in het openbaar te geschieden en te worden bekrachtigd door de stem van Gods volk. De Heiland zei hierover: "... dat het aan niemand zal worden toegestaan uit te gaan om Mijn evangelie te prediken, of om Mijn kerk te vestigen, tenzij hij is geordend door iemand, die hiertoe gezag heeft, en het de kerk bekend is, dat hij gezag heeft, en op de juist wijze door de hooften der kerk is geordend.“ (LV 42 : 11.)

En vervolgens zei de Here: "... en alle dingen in de kerk moeten met algemene instemming worden gedaan, ..." hetgeen betekent door openbare bekendmaking en openbare stemming. (LV 26 : 2.)

En Hij vervolgde:

"Niemand dient tot enig ambt in deze kerk te worden aangesteld, waar een op de juiste wijze georganiseerde vertakking der kerk bestaat, zonder de stem van die gemeente." (LV 20 : 65.)

En nogmaals: "... Ik geef u een gebod, dat gij personen voor al deze ambten moet aanstellen en de namen, die Ik heb genoemd, in Mijn

algemene conferentie moet goedkeuren of anders afkeuren." (LV 124: 144.)

Dit schakelt culten van iedere aard en valse leraars en valse leiders van iedere soort uit, en vestigt de aandacht van het volk des Heren op het feit, dat er slechts één duidelijke, gezaghebbende stem in de Kerk is, en dat is de stem van de profeet, ziener en openbaarder, die terecht is gekozen, door openbaring, en aanvaard door de stem van het volk in de algemene conferentie van de Kerk.

Voor het heden is die man Spencer W. Kimball.

Toen president John Taylor sprak over het verloop van een stemming tijdens welke onze president wordt ondersteund, welk verloop wij vandaag hebben gevolgd, zei hij: „Dit is de orde die de Here in Zion heeft ingesteld, zoals het in vroeger tijden in Israël geschiedde . . . Dit is beslist de stem van God en de stem van het volk.“ (*The Gospel Kingdom*, Deseret Book Co. 1943, p. 143.)

Toen president Brigham Young dit onderwerp besprak zei hij: „[De Here] heeft slechts één mond door welke Hij Zijn wil aan Zijn volk bekend maakt. Als de Here een openbaring aan Zijn volk wenst te geven, als hij nieuwe leerstellingen aan hen wenst te openbaren of als hij een terechtwijzing wil geven, dan zal Hij dit doen door de man die Hij tot dit ambt heeft aangesteld en geroepen. (*Discourses of Brigham Young*, Deseret Book Co., 1925, p. 212.) *En die man is de president van de Kerk!*

Brigham Young zei verder nog: „De Almachtige God leidt de Kerk, en Hij zal nooit dulden dat u verloren gaat als blijkt dat u uw plicht hebt gedaan.“ (*Discourses of Brigham Young*, p. 212.)

Het was president Heber J. Grant die hieraan toevoegde: „U behoeft niet te vrezen dat enig man ooit aan het hoofd van de Kerk van Jezus Christus zal staan tenzij onze hemelse Vader hem daar wil.“

(G. Homer Durham, comp., *Gospel Standards*, Improvement Era, 1969, p. 68.)

Welnu, welk gezag heeft president Kimball? Als president van de Kerk bezit hij de sleutelen en macht, die de engelen voor eeuwig aan Joseph Smith hebben gegeven bij de herstelling van het Evangelie in deze laatste bedeling.

Hij heeft deze macht ontvangen door handoplegging van degenen die daartoe het gezag bezitten. Ik herhaal dat hij al deze machten heeft ontvangen door handoplegging door hen die ze voordien bezaten en die de autoriteit bezitten te aan president Kimball te geven. Iedere president van de Kerk heeft deze sleutelen en machten bezeten. Geen president van de Kerk zou zonder ze kunnen werken. De Kerk als zodanig zou zonder ze niet kunnen functioneren.

Als de profeet Joseph Smith deze sleutelen van de autoriteit bij zijn dood had meegenomen, zouden wij dan nu ons werk kunnen doen? Dit werk kan niet zonder deze sleutelen worden gedaan. Het was noodzakelijk dat zij voor eeuwig door de leiders van de Kerk worden behouden.

Als Joseph de sleutelen voor het verlossingswerk voor de doden in het graf mee had genomen, hoe zouden wij dan ons tempelwerk kunnen doen?

Zouden wij het Evangelie aan alle natieën, geslachten, talen en volken kunnen prediken zonder het gezag dit te kunnen doen?

Als Joseph de sleutelen mee had genomen voor de vergadering van Israël, hoe zou Israël dan kunnen vergaderen?

Zouden onze pioniers ter vervulling van de profetie van Jesaja naar „de top der bergen“ (Jesaja 2:2) zijn gekomen en hier de hoofdzetel van de Kerk hebben gevestigd tenzij zij van God het recht hadden dit te doen?

En er zal een wereldomvattende vergadering komen van het volk des

Heren voor de tweede komst van de Heiland. Zou dit mogelijk zijn zonder de sleutelen van de vergadering die ons zijn overgedragen door de profeet Mozes, die deze in zijn bezit had en ze aan Joseph Smith overdroeg!

Zouden georganiseerde ringen van de Kerk kunnen worden gevestigd in de afgelegen gebieden van de wereld zonder het goddelijk recht dit te doen?

Wij zien dadelijk in dat de machten die de engelen aan Joseph Smith gaven, in de Kerk zijn gebleven en daar nog steeds zijn. Zij zijn altijd in handen van één man, de president van de Kerk, de profeet, ziener en openbaarder.

Dit zou ook niet anders kunnen. Dit is de handelwijze des Heren. Dit is de wijze waarop Hij Zijn werk leidt en bestuurt.

Gewis sprak Amos de waarheid toen hij zei: „de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn Knechten, de profeten, geopenbaard hebbe.“ (Amos 3:7.) Om het te zeggen met de woorden van president Wilford Woodruff: „Laat mij alle ouderlingen Israëls en heiligen van God aansporen om zich te verheffen in de majesteit en waardigheid van hun roeping en een volledig bewijs van hun roeping en verbond geven. Ondersteun uw autoriteiten, sleutelen en priesterschap door uw werken; de ogen van God, engelen en mensen zijn op u gericht en als het werk is voltooid, zult u de juiste beloning ontvangen.“ (Matthias F. Cowley, comp., *Wilford Woodruff*, Salt Lake City, the Deseret News, 1909, p. 657.)

Ik weet dat mijn Verlosser leeft. Hij heeft mij persoonlijk laten weten, dat wat ik hier vandaag heb gezegd, waar is. God onze hemelse Vader leeft. Deze Kerk is Zijn Kerk. Jezus Christus onze Heiland, is het Hoofd. En president Kimball is Zijn profeet! Dit getuig ik plechtig bij alles wat ik voor heilig houd en in de heilige naam van de Here Jezus Christus. Amen.

*

Gerechtigheid en genade

*„Want de Heere kastijdt
dengene, dien Hij liefheeft”
(Spr. 3:12.)*

DOOR JAMES A. CULLIMORE
Assistent van de Raad der Twaalven

Ik zou uw aandacht willen vestigen, broeders en zusters, op de beginselen van genade en rechtvaardiging. Ik heb vandaag mijn tekst uit de Spreuken van Salomo genomen: „Mijn zoon! verwerp de tucht des Heeren niet, en wees niet verdrietig over Zijn kastijding; „Want de Heere kastijdt dengene,

dien hij liefheeft, ja gelijk een vader den zoon, in denwelken hij een welbehagen heeft.” (Spr. 3:11-12.) In de jonge jaren van de Kerk vond de Here het nodigsommige broeders erop te wijzen dat zij in gebreke bleven om alles te doen wat zij konden. Tegen de profeet Joseph zei Hij: „... Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen.

„Maar voorwaar zeg Ik tot u, Mijn dienstknecht Frederick G. Williams: ... Gij hebt uw kinderen, in strijd met de geboden, geen licht en waarheid onderwezen; en de boze heeft macht over u ...

„Voorwaar, Ik zeg tot Mijn dienstknecht Sidney Rigdon, dat hij in sommige dingen de geboden aangaande zijn kinderen niet heeft onderhouden; breng daarom eerst uw huis in orde ...

„Eveneens moet Mijn dienstknecht Newel K. Whitney ... worden gekastijd, en zijn gezin in orde brengen, en er voor zorgen, dat zij thuis ijveriger zijn en meer belangstelling tonen en altijd bidden, anders zullen zij uit hun plaats worden verwijderd.” (LV 93:40-42, 44, 50.)

Toen de profeet Joseph aarzeland toestond dat Martin Harris een gedeelte van het manuscript van het Boek van Mormon meenam, hetwelk verloren ging, berispte de Here Joseph voor zijn ongehoorzaamheid. Hij zei: „De werken, plannen en

doeleinden van God kunnen niet worden vrijdeld, noch kunnen ze mislukken.

„Want God wandelt niet op kromme paden, noch wendt Hij Zich ter rechter of ter linker zijde, noch wijkt Hij af van hetgeen Hij heeft gezegd; daarom zijn Zijn paden recht en is Zijn loopbaan een eeuwige cirkelgang.

„Gedenk, gedenk, dat het niet het werk van God is, dat wordt vrijdeld, doch het werk van mensen;

„Want, ofschoon een mens vele openbaringen moge hebben en de kracht om vele machtige werken te doen, nochtans, indien hij in zijn eigen sterkte roemt, en de raadgevingen van God als niets acht en de inspraken van zijn eigen wil en vleselijke verlangens navolgt, moet hij vallen en zal hij de wraak van een rechtvaardig God op zich laden ...

„Want zie, gij hadt de mens niet meer moeten vrezen dan God. Althoewel de mensen de raadgevingen van God als niets achten en Zijn woorden versmaden —

„Nochtans hadt gij getrouw moeten zijn, en Hij zou Zijn arm hebben uitgestrekt en u beschermd tegen alle vurige pijlen van de tegenstander en Hij zou in alle tijden van moeite met u zijn geweest ...

„Doch gedenk, dat God barmhartig is; bekeer u daarom van hetgeen gij hebt gedaan, dat in tegenstrijd is

met het gebod, dat Ik u heb gegeven; gij zijt nog steeds gekozen en wederom tot het werk geroepen." (LV 3: 1-4, 7-8, 10.)

Een van de grondbeginselen van de vergeving is dat men zich werkelijk moet bekeren en aan de gerechtigheid beantwoord moet hebben voor er vergeving kan plaats vinden. De profeet Joseph zei: „Er is geen billijking voor de zonde, maar de genade gaat hand in hand met berisping.“ (*Documentary History of the Church*, deel 5, p. 24.)

President Kimball heeft gezegd: „Er zijn veel mensen die liever op de genade des Heren schijnen te rekenen dan dat zij voldoen aan de eis zich te bekeren.

... De Here moge genade voor recht laten gelden, maar genade kan nooit in de plaats van het recht treden. God is *genadig*, maar hij is ook *rechtvaardig*.” (Spencer W. Kimball, *The Miracle of Forgiveness*, p. 358, uitgeven in 1969 door Bookcraft.)

Een eeuwig beginsel van de rechtvaardigheid ligt in Gods wet dat „... God niet met zich laat spotten“ vastgelegd, „want zo wat de mens zaait, dat zal hij ook maaien.“ (Gal. 6: 7.)

Het Evangelie van Jezus Christus is gebaseerd op de wet voor de verlossing en zegening van de mens. Voor elke wet die de Here ons geeft geldt ook een straf, als zij overtreden wordt. De profeet Alma heeft dit duidelijk gemaakt. „Hoe,“ zei hij, „kon een mens zich nu bekeren zonder eerst te zondigen? Hoe kon hij zondigen indien er geen wet was? Hoe kon er een wet zijn als er geen straf was? (Alma 42: 17.)

President Stephen L. Richards zei: „De Heiland heeft zelf gezegd dat hij gekomen was om te wet te vervullen, niet om ze op te heffen, maar met de wet gaf hij het beginsel van de genade om de uitvoering ervan te verzachten en de overtreders hoop en aansporing te geven vergeving te verkrijgen door zich te bekeren.“ (CR april 1954, p. 11.)

Gods wetten, die voor het besturen van de Kerk gegeven zijn, moeten geschraagd en erkend worden wil men de zaligheid verkrijgen en vermogen eerbied op te wekken, zowel binnen als buiten de Kerk. De bisschoppen van de Kerk zijn als gewone rechters aangewezen en zij zijn samen met hun raadgevers gemachtigd om gevallen van ernstige overtreding die onder hun ressort vallen te behandelen. Er zijn andere gevallen die voor de rechtbank van de hoge raad onder de leiding van de ringpresident komen. Er wordt van deze rechters verwacht dat zij alle gevallen van inbreuk op de wetten van de Kerk barmhartig en genadig behandelen.

Ik ben ervan overtuigd dat het voor de priesterschapsdragers het moeilijkste probleem is om te bepalen en voor de overtreder om te begripen. Of de bekering zijn doel bereikt heeft. Wanneer heeft men beantwoord aan de eisen van de gerechtigheid? Wanneer wordt het beginsel van de genade van kracht? Ik denk dat er geen antwoord zo duidelijk is als dat van Alma:

„Want zij, de gerechtigheid voert al haar eisen uit, en de barmhartigheid eist eveneens alles, wat het hare is; en aldus worden alleen de oprechte boetvaardigen gered.

„Wat! Veronderstelt gij dat de barmhartigheid de gerechtigheid kan beroven? Ik zeg u: Neen, volstrekt niet. Als dat zo was, zou God ophouden God te zijn.“ (Alma 42: 24-25.)

Wat is de noodzakelijkheid om de vereiste stappen te nemen in geval van een ernstige overtreding dan duidelijk. Het is nodig dat de Kerk gezuiverd wordt, en ook om ieder afzonderlijk te helpen tot volledige bekering te komen.

Toen president Lee in 1972 tot de broeders sprak zei hij: „Dit betekent niet dat als we iets moeten doen waarmee wij hem die gezondigd heeft de rug toekeren... dat doen wij niet -wij moeten proberen dit niet te doen. Maar wij moeten

als vader zijn -soms moeten wij hen tot de orde roepen... wij moeten hen straffen, daarna moeten wij van liefde blijk geven. Zo is de lering des Heren, en wij moeten dit alles vriendelijk doen. Het lijkt mij toe dat er een tijd komt in het leven van degenen die ernstig gezondigd hebben dat, wanneer zij in gebreke blijven zichzelf tot de orde te roepen, sommigen van hen niet tot bekering zullen komen en saten in handen vallen.“ Zulken verlezden de geest des Heren.“ (*Bestuursvergadering van de priesterschap van 1 maart 1972*, p. 12.)

President Stephen L. Richards heeft gezegd: „Wat kan er voor de Kerk voor goeds van komen en welk profijt kunnen de van het rechte pad geraakt leden ervan hebben wanneer aan deze plicht niet wordt voldaan en als we een oogje dichtknijpen voor de overtreder. Kunnen de rechters op die manier de mensen de weg wijzen tot bekering en vergeving?“ (CR april 1954, p. 11.)

Velen die de wetten des Heren hebben overtreden vinden dat zij onrechtvaardig behandeld worden als zij voor de kerkelijk rechtbank geroepen worden en de nodige stappen genomen worden naar aanleiding van hun overtredingen. Vele priesterschapsdragers die de verantwoordelijkheid dragen over de Kerk te waken en maatregelen te nemen in geval van ernstige overtredingen, zijn nalatig in het bijeenroepen van een rechtbank en in het nemen van maatregelen, zodat men in staat gesteld wordt vergeving te ontvangen. Wat men zou kunnen beschouwen als een vriendelijkheid door geen maatregelen te treffen, kan werkelijk het onvriendelijkste gebaar zijn dat men maar kan bedenken.

President Lee heeft gezegd: „Wij moeten nooit toelaten dat de zogenaamde genade voor de niet-bekeerde zondaar de plaats inneemt van de gerechtigheid.“

(*Strengthening the Home*, 1973, p. 5.)

Hoe komt vergeving tot stand?

Wanneer wordt bekering erkend? De droefheid naar God, die zoals de Schriften ons vertellen „een onberouwelijke bekering tot zaligheid werkt . . . „ is de eerste stap naar de bekering. (II Kor. 7:10.) Het belijden van zonden volgt logisch op droefheid naar God, iets waartoe men aangespoord wordt door een ernstig verlangen te worden bevrijd van het lijden dat ontstaan is door echt zondebesef. Men moet belijdenis

kan ongeduldig worden als hij zijn bekering toont. Maar er is gezegd dat „er voldoende tijd moet verlopen om een proeftijd te geven aan degene die vergeving vraagt. Deze proeftijd heeft een tweeledig doel: Ten eerste: . . . hij stelt de overtreder in staat voor zichzelf vast te stellen of hij in staat is zich te beheersen en zichzelf te vertrouwen bij steeds terugkerende verleidingen; en ten tweede: om de rechters in staat te stellen de waarachtigheid van

Gods aandeel uit inzake het beginsel van genade en gerechtigheid: „Doch er is een wet gesteld,“ zei hij, „en er is een straf aan verbonden, en er is een bekering toegestaan, welke bekering door de barmhartigheid wordt geëist; anders maakt de gerechtigheid aanspraak op het schepsel, en past de wet toe, en de wet legt de straf op; indien niet, dan zouden de werken der gerechtigheid te niet worden gedaan en zou God ophouden God te zijn. „Maar God houdt niet op God te zijn; en de barmhartigheid eist de boetvaardigheid, en de barmhartigheid komt tengevolge der verzoening; en de verzoening brengt de opstanding der doden teweeg; en de opstanding der doden voert de mens in de tegenwoordigheid van God terug; en aldus worden zij in Zijn tegenwoordigheid teruggebracht om volgens de wet en de gerechtigheid naar hun werken te worden geoordeeld.

„Want zie, de gerechtigheid voert al haar eisen uit, en de barmhartigheid eist eveneens alles, wat hare is; en aldus worden alleen de oprechte boetvaardigen gered.

„Wat! Verondersteld gij dat de barmhartigheid de gerechtigheid kan beroven? Ik zeg u: Neen, volstrekt niet. Als dat zo was, zou God ophouden God te zijn.“ (Alma 42:22-25.)

De profeet Alma zei toen hij de woorden van Almulek weergraaf: „ . . . Indien gij u wilt bekeren en uw hart niet verstokken, zal ik u genadig zijn door middel van Mij eniggeboren Zoon;

„Daarom zal een ieder, die zich bekeert en zijn hart niet verstokt, aanspraak hebben op barmhartigheid door middel van Mijn Eniggeboren Zoon, tot vergeving zijner zonden; en dezen zullen ingaan in Mijn rust.“ (Alma 12:33-34.)

Dat wij zo de zegeningen van het Evangelie mogen genieten. Ik geef u mijn getuigenis dat dit grootse werk uit Gods is, in de naam van Jezus Christus. Amen. *

doen, om zijn nederigheid en zijn besluit de zonden goed te maken te tonen.

Aan wie moet men zijn schuld belijden? President Richards zei: „Aan de Here natuurlijk, wiens wet overtreden is. Aan de benadeelde persoon of personen, hetgeen noodzakelijk is om ware boete te doen, als dat nodig is. En beslist ook aan de vertegenwoordiger des Heren, Zijn aangestelde rechter in Israël, onder wiens geestelijk ressort de overtreder valt en die in het Koninkrijk is geregistreerd.“ (CR, april 1954, p. 11-12.)

Nauw verbonden met belijden is de kwestie van de proeftijd — van het laten zien. De Here zei: „Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet hij zal ze belijden en verzaken.“ (LV 58:43.) Hoe kan de rechter weten of de bekering voldoende is? Het individu

iemands bekering en zijn waardigheid voor hun hersteld vertrouwen beter te kunnen beoordelen.“ (CR, april 1954, p.12.)

Ja, „want de Here kastijdt dengene, dien Hij liefheeft, ja, gelijk een vader den zoon, in denwelken Hij een welbehagen heeft.“ (Spr. 3:12.)

„Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.“ (Joh. 3:16.)

Ware het niet door de verzoening van Jezus Christus, waarmede Hij onze zonden op zich nam, mits wij ons bekeren, de mens zou geen vergeving kunnen ontvangen. Zelfs al werd ons genade verleend, toch moet er aan de gerechtigheid voldaan worden, want Hij kan ons niet redden in onze zonden.

Alma legde aan zijn zoon Corianton

Het huwelijk dat stand houdt

*Gods belofte van eeuwige
liefde en eeuwige
familierelaties aan de
rechtvaardige door het
celestiale huwelijk*

DOOR GORDON B. HINCKLEY
Van de Raad der Twaalfen

Bijeenkomst op vrijdagmiddag 5
april 1974.

Geliefde broeders en zusters, ik dank broeder Kan Watanabe voor zijn openingsgebed. Hij is mij een vriend en medewerker met wie ik in Japan vele duizenden mijnen gereisd heb in dienst van de Here. Ik ben geïnspereerd door de muziek van dit koor van priesterschapsdragers uit de studenten van de Brigham Young Universiteit.

Hun stemmen zijn ontroerend mooi. Als de Heilige Geest mij wil leiden, zou ik mijn woorden tot hen willen richten, alhoewel zij achter mij zitten. Ik wil op die manier tot de jeugd van de gehele Kerk spreken. Het is lente in dit deel van de wereld, het jaargetijde dat „de verlangens van een jongeman... zich overgeven aan liefdesgedachten.“ (Alfred Lord Tennyson, „Locksley Hall“.) In april dromen jonge mannen en vrouwen van bruiloften in juni.

Mag ik u als inleiding twee belevenissen vertellen.

De eerste vond niet zo lang geleden plaats toen ik in de nieuwe tempel van Washington D. C. was. Er waren bij die gelegenheid een aantal journalisten aanwezig. Zij waren nieuwsgierig naar dit prachtige gebouw, dat anders was dan andere kerkgebouwen — anders van ontwerp,

anders van doel, anders aangaande degenen die op haar terrein toegelaten zullen worden.

Ik legde hun uit dat nadat het gebouw ingewijd is als huis des Heren, alleen leden van de Kerk met goede reputatie er mogen binnengaan, maar dat er vóór de inwijding een periode van een maand of zes weken bezoekers ontvangen zullen worden om een rondgang te maken door het gebouw; dat we niets verbergen voor de wereld, maar dat wij het na de inwijding beschouwen als iets zo heiligs dat levensreinheid en zich streng houden aan de normen van de Kerk vereisten zijn om te worden toegelaten.

Wij spraken erover waarvoor tempels gebouwd worden. Ik legde het uit en legde vooral de nadruk op iets waartoe alle nadenkende mannen en vrouwen zich aangetrokken voelen, het huwelijk voor de eeuwigheid. Terwijl ik hiermee bezig was, haalde ik een ervaring aan die ik had tijdens de opening voor het publiek van de tempel van Londen in 1958.

Bij die gelegenheid stonden er duizenden nieuwsgierige maar ernstige mensen in lange rijen te wachten om tot het gebouw te worden toegelaten. Een politieagent, die het

verkeer regelde, merkte op dat het de eerste keer was dat hij de Engelsen enthousiast had gezien om in een kerk te komen.

Men verzocht degenen die het gebouw bezochten hun eventuele vragen aan het einde van de rondleiding te willen stellen. 's Avonds sloot ik mij aan bij de zendingen om met degenen te praten die wat te vragen hadden. Toen er een jong echtpaar de tempel uitkwam, vroeg ik of ik hen met iets van dienst kon zijn. De jonge vrouw sprak mij aan en zei, „Ja. Ik zou iets willen weten over dit ‚huwelijk voor de eeuwigheid‘ waarover onze gids in een van de vertrekken gesproken heeft?“ Wij gingen op een bank onder de oude eikenboom die bij de uitgang stond zitten. De trouwring aan haar vinger was voor mij het bewijs dat zij getrouwd waren en de wijze waarop zij de hand van haar echtgenoot vastpakte bewees hun genegenheid voor elkaar.

„Wat uw vraag betreft,“ zei ik. „Ik veronderstel dat een dominee uw huwelijk inzegend heeft.“

„Ja,“ antwoordde zij, „pas drie maanden geleden.“

„Beseft u dat toen de dominee uw huwelijk inzegende hij tevens uw scheiding uitsprak?“

„Wat bedoelt u?“ vroeg ze vlug.

„U gelooft in het eeuwige leven, niet waar?“

„Natuurlijk,“ antwoordde zij.

Ik vervolgde: „Kunt u zich het eeuwige leven voorstellen zonder eeuwige liefde? Kan een van u beiden zich een eeuwig geluk voorstellen zonder elkaars gezelschap?“

„Natuurlijk niet,“ kwam prompt het antwoord.

„Maar wat zei de dominee toen hij uw huwelijk inzegende? Als ik de woorden goed ken, heeft hij onder andere gezegd: ‚tijdens ziekte en gezondheid, in rijkdom en armoede, in goede of slechte tijden, tot de dood ons scheidt.‘ Hij ging zo ver als hij dacht dat de gemeente hem wilde laten gaan en dat was tot de dood u scheidt. Ik geloof eigenlijk

dat, als u het hem zou vragen, hij beslist het bestaan van een huwelijk en een gezin na de dood zou ontkennen.“

„Maar,“ vervolgde ik, „de Vader van ons allen, die zijn kinderen liefheeft en het beste voor hen wil, heeft onder gunstige omstandigheden voor een voortzetting van deze heiligste en edelste van alle menselijke verhoudingen, de verhoudingen van het huwelijk en het gezin, gezorgd.“

„In een roerend gesprek tussen de Heiland en zijn apostelen, verklaarde Petrus: ‚Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods,‘ en de Here antwoordde: ‚Zalig zijt gij, Simon, Barjona! want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.‘ De Here zei daarna tot Petrus en zijn metgezellen: ‚En ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.‘“ (Mt. 16:13-19.)

„Met deze prachtige daad gaf de Here aan zijn apostelen de sleutelen van het heilig priesterschap, waarvan de macht verder reikt dan leven en dood, tot in de eeuwigheid. Diezelfde macht is op aarde terug-

gegeven, door dezelfde apostelen die haar in vroeger tijden hadden, namelijk Petrus, Jakobus en Johannes.“ Ik vervolgde met te zeggen dat de volgende zondag na de inwijding van de tempel dezelfde sleutelen van het heilige priesterschap gebruikt zouden worden ten behoeve van de mannen en vrouwen die in dit heilige huis komen om hun huwelijk te laten voltrekken. Zij zullen worden verenigd in een verbintenis die de dood niet kan ontbinden en de tijd niet kan vernietigen.“

Dit was mijn getuigenis aan dit jonge echtpaar in Engeland. Dit is het ook nu aan u, jonge vrienden, en dit is het aan de gehele wereld. Onze Vader in de hemel, die zijn kinderen liefheeft, wil voor hen alleen wat hun geluk zal brengen, nu en in de komende eeuwigheid. Er is geen groter geluk dan men vindt in de belangrijkste van alle menselijke verhoudingen — de betrekkingen van man en vrouw en ouders en kinderen.

Enige dagen geleden werd ik aan het bed van een moeder geroepen die in het laatste stadium van een ernstige ziekte verkeerde. Even later stierf zij, en liet haar echtgenoot en vier kinderen, waarvan één een jongetje van zes, achter. Er was groot

en schrijnend verdriet. Maar door hun tranen heen scheen een mooi en zeker geloof, dat zo zeker als er nu een pijnlijke scheiding was, er eens een blijde hereniging zou zijn, want het huwelijk was begonnen met een verzegeling voor tijd en eeuwigheid in het huis des Heren, onder het gezag van het heilige priesterschap.

Iedere man die een vrouw waarlijk liefheeft en iedere vrouw die een man waarlijk liefheeft, hoopt, droomt dat hun betrekking eeuwig zal duren. Maar het huwelijk is een verordening die door autoriteit verzegeld wordt. Als die autoriteit alleen maar van de staat is, zal het alleen stand houden zolang de staat rechtsbevoegdheid heeft, en die rechtsbevoegdheid eindigt met de dood. Maar als aan de autoriteit van de staat de macht van de endowment wordt toegevoegd, door Hem Die de dood heeft overwonnen, dan zal die verbintenis tot na het leven stand houden, als de huwelijkspartners waardig volgens hun belofte leven. Toen ik nog jong was en ik het nog kon, dansten we op een lied dat ongeveer zo luidde:

Is de liefde gelijk een roos
Die bloeit en groeit
Daarna verwelkt en verdwijnt
Als de zomer voorbij is?

Het was maar een dansballade, maar het was een vraag die door de eeuwen heen gesteld was door de mannen en vrouwen die elkaar liefhadden en verder dan het heden in de toekomst van de eeuwigheid keken.

Ons antwoord op die vraag is neen, en wij bevestigen nogmaals dat liefde en huwelijk onder het geopenbaarde plan van de Here niet gelijk de roos zijn die verwelkt als de zomer voorbij gaat. Maar zij zijn eeuwig, zo zeker als de God in de hemel eeuwig is.

Maar deze gave, die kostbaarder is dan alle andere, krijgen we alleen voor de prijs — voor zelfdiscipline, voor deugd, voor gehoorzaamheid aan Gods geboden. Dit is misschien

moeilijk, maar het is mogelijk met de motivatie die men krijgt door begrip van de waarheid.

Brigham Young verklaarde eens: „Er is geen enkele jongeman in onze gemeenschap die niet van hier naar Engeland zou willen reizen om op de juiste manier te trouwen, als hij de dingen begreep zoals ze zijn; er is geen jonge vrouw in onze Kerk die het Evangelie liefheeft en naar haar zegeningen verlangt, die op een andere manier zou willen trouwen.“ (*Discourses of Brigham Young*, p. 195.)

Velen hebben zo ver gereisd, en zelfs verder, om de zegeningen van een tempelhuwelijk te ontvangen. Ik heb een groep heiligen der laatste dagen uit Japan gezien, die zichzelf voedsel ontzegd hadden om zich de lange reis naar de tempel in Hawaii mogelijk te maken. In Londen hebben we mensen ontmoet die zich noodzakelijke dingen ontzegd hadden om de vlucht van 11,000 km van Zuid Afrika naar de tempel in Surrey (Engeland) te kunnen bekostigen. Er was een licht in hun ogen en een glimlach op hun gezicht en een getuigenis op hun lippen dat dit oneindig veel meer waard was dan het hun had gekost.

En ik herinner me dat ik in Nieuw Zeeland een getuigenis gehoord heb van een man van de andere kant van Australië, die al eerder door een plaatselijke autoriteit verzegeld was en toen met zijn vrouw en kinderen tot de Kerk toetrad. Hij had over dat gehele uitgestrekte vasteland gereisd, daarna de Tasmanzee overgestoken naar Auckland en is vandaar naar de tempel in het prachtige dal van Waikata gegaan. Ik herinner me zijn woorden: „We konden ons niet veroorloven te komen. Onze wereldlijke bezittingen bestonden uit een oude auto, onze meubelen en onze potten en pannen. Ik zei tot mijn gezin: „Wij kunnen ons niet veroorloven te gaan. Als de Here mij kracht geeft, kan ik genoeg verdienen voor een andere auto en meubelen en potten en pannen, maar als

ik mijn geliefden zou verliezen, zou ik werkelijk arm zijn, zowel in dit leven als in de eeuwigheid."

Wat zijn velen van ons niet kortzichtig en geneigd alleen maar naar het heden te kijken, zonder aan de toekomst te denken. Maar de dag van morgen zal zeker komen, evenals dood en scheiding. Hoe liefelijk is de verzekering en hoe zalig is de vrede die men verkrijgt uit de kennis dat, als wij op de juiste manier trouwen en goed leven, onze relatie zal blijven bestaan, niet-tegenstaande de zekerheid van de dood en het vergaan van de tijd. De mens kan liefdeslieders schrijven en zingen. Hij kan verlangen, hopen en dromen. Maar dit zal alleen maar een romantisch verlangen zijn, tenzij er een verzegeling plaatsvindt door gezag dat de macht van tijd en dood overvleugelt.

Toen president Joseph F. Smith vele jaren geleden van deze kansel sprak, zei hij: „Het huis des Heren is een huis van orde en niet een huis van verwarring; en dat betekent . . . dat er geen verbond voor tijd en eeuwigheid buiten de wet van God en de orde van Zijn huis kan worden gesloten. De mensen zullen het mischieten wel willen, zij zullen mischieten in dit leven de uiterlijke vormen ervan in acht nemen, maar

dat zal niet van kracht zijn, tenzij het gedaan en goedgekeurd wordt door goddelijk gezag, in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.” (*Evangelieleer*, 1971/1972, Een studiecurcus van de Melchizedekse priesterschap, deel II, p. 1.)

Mag ik u tot slot een verhaal vertellen. Het is een vrucht van mijn verbelding, maar in wezen is het waar. Kunt u zich twee jonge mensen voorstellen als de volle maan schijnt en de rozen bloeien en er heilige liefde tussen hen gegroeid is? Jan zegt tot Marie: „Marietje, ik heb je lief. Ik wil dat je mijn vrouw wordt en de moeder van onze kinderen. Maar ik wil jou of de kinderen niet eeuwig hebben. Alleen maar een tijdje en dan zeggen we weer vaarwel.“ En zij kijkt met tranen in haar ogen naar hem en zegt: „Jan, je bent geweldig. Niemand in de wereld is zoals jij. Ik heb je lief en ik wil dat je mijn man wordt en de vader van onze kinderen, maar alleen maar een tijdje, en dan zeggen we weer vaarwel.“ Dat klinkt dwaas, niet waar? En is dat toch eigenlijk niet wat een jongen tegen een meisje en een meisje tegen een jongen zegt in een huwelijksaanzoek, wanneer hun de gelegenheid gegeven wordt onder „het nieuwe en eeuwig verbond“, maar

dit liever terzijde schuiven voor iets dat slechts stand kan houden tot de dood.

Het leven is eeuwig. God in de hemel heeft ook de eeuwige liefde en een eeuwige familieband mogelijk gemaakt.

God zegene u, jonge vrienden, opdat u, als u uitkijkt naar het huwelijk, niet alleen uit zult kijken naar een succesvolle verbintenis en een rijk gezinsverband in uw sterfelijke dagen, maar naar een nog betere situatie, waar liefde en gemeenschap beseft en gevoeld kunnen worden onder een door God gegeven belofte.

Ik geef u mijn getuigenis van de levende Here Jezus Christus door Wie dit gezag tot stand is gekomen. Ik geef u mijn getuigenis dat Zijn macht, zijn priesterschap onder ons verkeert en in zijn heilige huizen tot stand wordt gebracht. Versmaad dat wat Hij aangeboden heeft niet. Wees het waardig en neem er deel aan en laat de heilige macht van Zijn heilig priesterschap uw verbintenis bezegelen. Voor deze zegeningen bid ik nederig voor u, als ik getuigenis geef van deze waarheden in de naam van de Here Jezus Christus, Amen.

*

(Vervolg van blz. 446)

aantal zendelingen uit de georganiseerde gebieden van de Kerk zijn potentieel benadert, dat wil zeggen wanneer iedere daartoe in staat zijnde en waardige jongen in de Kerk op zending gaat; als iedere ring en zending in het buitenland genoeg zendelingen voortbrengt om de behoefte van dat land te dekken, om het leger jongens uit de Verenigde Staten en Canada dat daar naartoe gaat te ontlasten; als we van onze daartoe in aanmerking komende mannen gebruik hebben gemaakt om de apostelen in staat te stellen nieuwe arbeidsterreinen te openen; als we optimaal gebruik gemaakt hebben van ruimtesatellieten en aanverwante ontdekkingen en van alle media — de kranten, tijdschriften, radio, televisie — als we een groot aantal ringen hebben georganiseerd die een goede basis vormen; als we de vele jongens die nu niet zijn geordend, niet op zending zijn geweest en niet gehuwd

zijn, weer actief kunnen doen zijn, dan, en niet eerder, zullen we het bevel van onze Heer en Meester nakomen om de wereld in te gaan en het Evangelie te prediken aan alle creaturen.

Ik weet zeker dat de zegeningen des Heren zullen neerdalen op elk land dat zijn grenzen openstelt voor het Evangelie van Christus. Die zegeningen zullen zich uitstrekken tot onderwijs, cultuur, geloof en liefde, zoals Henoch's Sion dat werd opgenomen, en ook als de tweehonderd jaar van vrede in dit land in de dagen van Nefi. Voorspoed zal over de volken komen, welstand en weelde over de mensen, vreugde en vrede over alle belanghebbenden, en eeuwig leven over hen die dat willen ontvangen.

Ik bid dat de zegeningen des Heren op ons rusten, als we werken aan onze grote taken, in de naam van de Here Jezus Christus, Amen.

*

Beantwoorden aan onze roeping

DOOR NEAL A. MAXWELL

Broeders en zusters, de tijd die ik heb om te spreken wil ik niet gebruiken om te preken maar om mijn dank uit te drukken, niet om een leerstelling naar voren te brengen maar om een getuigenis te geven.

Ik ben dankbaar voor mijn roeping door de Here, bij monde van president Kimball.

Ik ben dankbaar dat u mij steun verleend hebt, wat mij niet van blaam zuiverde maar een uitnodiging was — een uitnodiging voor mij om beter te zijn en te handelen. Ik ben dankbaar voor de nederige ouders die mij vertelden en lieten zien dat het Evangelie en de Kerk waar zijn.

Ik ben dankbaar voor mijn prachtvrouw, Colleen, een vrouw die zich weet aan te passen, die ons thuis

tot een veilige haven gemaakt heeft. Ik ben dankbaar voor mijn zoon die een zending vervult in Duitsland en mijn drie dochters en schoonzoon. Ik hoop dat ik het er als hun vader goed afbreng: hun steunverlening moet dubbel tellen in de dagen die voor mij liggen.

Ik ben dankbaar voor president Kimball, voor zijn voorbeeld als een moedige profeet niet alleen, maar voor de uitoefening door hem en zuster Kimball van „de zuivere en onbevleete godsdienst.“ (Jak. 1:27.) De grootsheid van de president ligt in zijn nederigheid en ongekunsteldheid. Hij verlangt waarlijk niet van ons dat wij hem vleien maar dat wij hem steun verlenen door de wijze waarop wij leven.

Ik ben dankbaar voor de fijngevoelige leiding van president Harold B. Lee.

Ik ben dankbaar voor de broeders Tanner, Romney en Benson en voor de Twaalven, die ik hoop te helpen. Ieders leven weerspiegelt Gods oogmerk hen voor te bereiden voor de hun toegewezen plaats, want God wordt nooit verrast.

Ik ben dankbaar voor alle algemene autoriteiten die zo onvermoeibaar rondreizen om ons te onderwijzen. Zij verlaten hun gezinnen zonder klacht. Dit werd samengevat door de humor en wijsheid van Richard L. Evans, die eens op weg naar een volgend vliegtuig en weer een weekend van conferenties, zei: „Heb

je ooit wel eens heimwee gehad op weg naar het vliegveld?“

Ik ben dankbaar voor de leden van de Kerk die mij geholpen hebben in de gebieden Tremonton (Utah), Ogden (Utah) en Reno (Nevada) en voor mijn collega's, de regionale vertegenwoordigers der Twaalven, in het bijzonder voor degenen die de Here geroepen heeft onder andere volkeren van de wereld.

Ik ben dankbaar voor de toegewijde collega's en studenten in het onderwijs van de Kerk in vijftig landen, die een derde van een miljoen tellen. Ik ben oneindig dankbaar voor Jezus Christus en Zijn verzoening, daar ik beseft dat in Zijn ontzagwekkende verzoening ook mijn zonden zijn inbegrepen, voor het getuigenis dat Hij mij gegeven heeft, en dat ik met vreugde in vijfendertig landen afgelegd heb. Als men het leven en de mensen ziet door de lens van Zijn Evangelie, dan kan men eeuwig zien.

Ik ben oneindig dankbaar voor mijn Vader in de hemel, wiens zegeningen van onze gehoorzaamheid afhangen, maar als ik de zegeningen die Hij geeft afweeg tegen de mate van mijn gehoorzaamheid jegens Hem, dan is Hij wel een edelmoedige God!

Ik weet dat de celestiale normen onze dienstverlening gelden, niet onze status; het gebruik dat we van onze talenten maken, niet het aantal talenten dat wij hebben. Ik weet dat het lidmaatschap van de Kerk ons geen passief recht geeft op zekerheid, maar dat het betekent dat wij moeten werken, met onze steeds weerkerende mogelijkheden.

Ten slotte geef ik getuigenis dat waar was wat een wijs man eens heeft gezegd: „Als u niet boven alles het Koninkrijk Gods gekozen hebt, maakt het geen verschil wat u in plaats daarvan gekozen hebt.“ Als u zo gekozen hebt, moge God ons dan allen zegenen om het Koninkrijk voortgang te doen vinden; dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

*

LEDENSTATISTIEK

Wijk/gemeente	Geboren Gezegend Gedoopt Gehuwd Overleden Diaken Leeraar Priester Ouderling Zeventiger Hogepriester	Naam
	★ ↓ ∞ S † D L P O Z H	
Alkmaar	↓	BEENTJES, Niels Antonius Johannes
	↓	ODDENS, Mark Fenno
Amersfoort	↓	KRAANEN, Vincent Marcus David
	↓	MARSHALL, John Paul Richard
Apeldoorn	∞	JANSSEN G. J. met BEUMKES, Frederika Anneke
	S	HOLLANDER, Rudolf Richard met
	S	FISSCHER, Jeanette Margaretha
		O MEISNER, Bob
Brugge	∞	DE BRUYNE, Christiena Victorine Veronique
	∞	DE VEIRMAN-Aneca, Georgette Augusta
	∞	DE VEIRMAN, Frank Ernest Victor Freddy
	∞	ROLSAERT, Robert Heuri Arthur
Delft	∞	ZOUTENDIJK, Bernordus Gerardus Jacobus Jr.
	∞	ZOUTENDIJK-Linden, Deborah Jane
Den Haag	∞	VELDHEER, Marinus C. J.
	↓	VELDHEER, Wilhelmina R. B.
	↓	VELDHEER, Arthur S. A.
	↓	L SPEK v. d., Dirk M.
	↓	PUT v. d., Rolf G.
	†	SCHNEEWEISZ, Rosalia M. M.
		P BEUTE, Armand M. E.
		L VIS, Michael
		D VRIES de, Pieter
	†	PETTINGA-Koijmans, Gerardina J. W.
Dordrecht		H DIENDER, Gemianus
		D FRIEDL, Benno
		D BRON v. d., Eddie B.
		P FRIEDL, Marinus
		P BRON v. d., Ernst B.
		P SLINGERLAND, Jan
	∞	STEDELAARS, Teuni
Eindhoven		O MONSJOU van, Gustaaf
Groningen		O PALMANS, Donnicus Johannes
Kortrijk	∞	COURTENS-van Damme, Ginette Nicole
	∞	COURTENS, Zenon Omer
Leeuwarden	D	SCHEEPBOUWER, Rob

LEDENSTATISTIEK

Wijk/gemeente	Geboren	Gezegend	Gedoopt	Gehuwd	Overleden	Diaken	Leraar	Priester	Ouderling	Zeventiger	Hogepriester	Naam
	★	↓	∞	S	†	D	L	P	O	Z	H	
								P				SCHEEPBOUWER, Jacques
								P				DROGEN van, Gerrit Hermanus
Nijmegen						D						GROOT de, Markus Henri
						D						LEEUWEN, Harry
Rotterdam-Noord			∞									DONKER-Kwikkel
			∞									DONKER, José Johanna Berendina
		↓	∞									BOS, Celesta Judith
			∞					P				GRAAF de, Catharina Hendrika
Schiedam-Vlaardingen			∞									KOOREVAAR, Johannes
			∞									ZIEVINGER, John Eric
			∞									ZIEVINGER, Nery Antonia
St. Truiden			∞									DREESMANS-Coenegrachts, Maria Theodorina
			∞									DUPONT, Louis Joseph Marie
			∞									DUPONT-Mathijs, Rose Fredereca
			∞									RENARD, Erika Angele Jeanne
			∞									RENARD, Jacques Jean Joseph
			∞									RENARD-Leenen, Sylvia Marcella
			∞									ROOSBROECK-Dirix,
Turnhout			∞									Marie Josephine Rajjimande van
												ROY van, Ludovicus Lucas Johnna
Zelst					†							HOUDT-Drinkwaard, Martina Chritina van
Zwolle					†							BASTIAAN-Koopal, Johanna
					†							JONG-Aardema, Amme
					†							KOOIJMAN-Pleijzier, Hendrikje
				S								GOLDBACH, Hubert met BICK, Afina Henriëtte
				S								VEEN van der, Albert Jan met
				S								KEYL, Gerredina Johanna
												WIJMEN, Dirk Marinus met
												LEEPEL, Fanny Elisabeth
Heerlen (SERVICEMAN'S)			∞									McCAULEY-Cimmick, Cora Jennifer
			∞									McCAULEY, James Wayne

**AANGEKOMEN
ZENDELINGEN**

SESSIONS, Eldred Kimberley
Provo, Utah
THOMPSON, Ernest Roy
Portland, Oregon
van ROOSENDAAAL, Garth
Dean
Salt Lake City, Utah
WIEST, Joel Rees
Portland, Oregon

GUBLER, William Robert
Smithfield, Utah
MUIR, Katherinene
Salt Lake City, Utah
OLSEN, Shirley Anne
Diamond City, Alberta,
Canada
CHRISTENSEN, Lot Kris
Mesa, Arizona

RICH, Brad C.
Pingree, Idaho
THACKER, Alan L.
Phoenix, Arizona
WEBB, Gary Nelson
Smithfield, Utah
WILLIAMS, Kirk
Ogden, Utah
WILLIAMS, Tracy
Campbell, California

**VERTROKKEN
ZENDELINGEN**

BROWN, Duane Earl
Bountiful, Utah
BUCK, Kim Desmond
Iona, Idaho
BUTLER, Timothy W.
Ogden, Utah

CROWLEY, William Mark
Orem, Utah
EVERTON, John Gardner
Bountiful, Utah
LAW, Robert Powell
Kuna, Idaho
McMULLIN, Kyle Lawrence
Salt Lake City, Utah
van de MERWE, Jan
Bountiful, Utah

De ZHV-conferentie te Utrecht op 20 juni 1974

Op 20 juni 1974 kwamen ongeveer 170 zusters van de Zustershulpvereniging in de Nederlandse Zending naar het kerkgebouw in Utrecht om er haar jaarlijkse conferentie bij te wonden.

In de ochtendvergadering heette presidente B. de Jager de zusters en in het bijzonder president Max L. Pinegar en Zr. Lynne Pinegar hartelijk welkom.

Na het openingslied en openingsgebed gaf de secretaresse Zr. E. M. de Gruijl het jaaroverzicht. Een duidelijk schema van de activiteiten van de ZHV in elke gemeente afzonderlijk en was tevens een compliment aan het adres van de secretaresses die alle gegevens zo keurig hadden bijgehouden.

De raadgeefsters en de presidente spraken ieder over een onderdeel van het thema van deze conferentie: „Verflaunt daarom niet in goeddoen, want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort.” (LV 64:33.)

Ook werden de zusters toegesproken door Br. Willem van Zoeren, Zr. Lynne Pinegar, die de goede eigenschappen van de Nederlandse vrouw prees en pres. Max L. Pinegar, die de zusters een vermanend woord meegaf.

Tussen de verschillende toespraken genoten de zusters van de prachtige solozang van Zr. Sylvia Shaw, die twee liederen ten gehore bracht.

Daar pres. en Zr. Pinegar binnenkort hun zending in Nederland zouden beëindigen en naar Amerika terugkeren, overhandigde Zr. de Jager hun als afscheidscadeau een fotoalbum met foto's van kerkgebouwen in Nederland en België. Van District Centraal en District België waren ze al binnen; ze hoopte dat de foto's uit District Noord en District Zuid spoedig zouden volgen.

Er heerste een bijzonder fijne geest, hetgeen in het slotlied „God zij met u” doorklonk.

Tijdens de middagpauze konden de zusters een warme lunch gebruiken, die bereid was door Zr. A. Dorenbosch, Zr. J. H. v. d. Bijlaard, Zr. W. Klaver en Zr. de Bruijn. De maaltijd viel zowel letterlijk als figuurlijk heel goed in de smaak.

In het middagprogramma, dat gewijd was aan het lichtere gedeelte van de conferentie, werden de winnaressen van de verschillende wedstrijden bekendgemaakt. Bij de gedichten was de eerste prijs voor Zr. Okker-Hiemstra, de tweede prijs voor Zr. van Herzeelen en de derde prijs voor Zr. Horst-v. Rennes.

Van de gemaakte werkstukken voor de kinderkamer werd de inzending van Zr. Schoon bekroond met de eerste prijs. De tweede prijs ging naar Zr. Meisner en de derde prijs werd gedeeld door Zr. Flachs en Zr. v. Zon. Opvallend was het grote aantal goed verzorgde en aantrekkelijke inzendingen, zodat het lang niet meeviel er een keus uit te maken.

Bij de zangwedstrijd voor ZHV-districtskoren won het koor van District Centraal o. l. v. Zr. A. Westerhoff met het vrije lied „ons ZHV” de eerste prijs. De prijs voor het verplichte lied „O, gij schone morgen” ging naar het koor van District Zuid o. l. v. Zr. M. M. Westerhoff.

Onder de enthousiaste leiding van Zr. M. van Wersch werd er een kwis gehouden, waarin de districten Noord/Centraal en Zuid/België streden om de eer. Tijdens de kwis moesten de zusters van een geverfd laken een japon maken. Het ene team deed dit door artistiek draperen, het andere ging serieus aan 't knippen. De originele en geestige wijze waarop de beide „coupeuses” haar creaties lanceerden zorgde voor de nodige hilariteit en stelde de jury voor een moeilijke keus. Uiteindelijk won het model van District Noord/Centraal, dat ook de meeste punten in de kwis verzamelde en daardoor tevens winnares hiervan werd.

Het was een gezellige middag, waaraan door de zusters met veel animo werd deelgenomen. De conferentie werd besloten met het lied „God onzer vaad'ren, U roepen wij aan” en gebed.

De Zustershulpvereniging kan terugzien op een geslaagde en opbouwende conferentie, die zeer zeker de zusters zal inspireren om ook het komende jaar haar beste krachten aan het werk van de Heer te geven en haar talenten te ontwikkelen.

B. de Jager-Lim

